

Dziennik Urzędowy L 198

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 49
20 lipca 2006

Spis treści

I Akty, których publikacja jest obowiązkowa

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1108/2006 z dnia 19 lipca 2006 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 1

- ★ **Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1109/2006 z dnia 19 lipca 2006 r. wprowadzające, dla roku gospodarczego 2005/2006, odstępstwo od rozporządzenia (WE) nr 1623/2000 w odniesieniu do ostatecznych terminów dostaw wina do gorzelni destylujących i do destylacji wina 3**

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1110/2006 z dnia 19 lipca 2006 r. w sprawie pozwoleń na przywóz produktów wołowych i cielęcych pochodzących z Botswany, Kenii, Madagaskaru, Suazi, Zimbabwe i Namibii 4

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1111/2006 z dnia 19 lipca 2006 r. ustalające współczynnik przydziału dotyczący wydawania pozwoleń na przywóz produktów cukrowniczych w ramach kontyngentów taryfowych i umów preferencyjnych 6

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1112/2006 z dnia 19 lipca 2006 r. w sprawie wydawania pozwoleń na przywóz czosnku na kwartał od dnia 1 września do dnia 30 listopada 2006 r. 9

- ★ **Dyrektywa Komisji 2006/65/WE z dnia 19 lipca 2006 r. zmieniająca dyrektywę Rady 76/768/EWG dotyczącą produktów kosmetycznych w celu dostosowania jej załączników II i III do postępu technicznego ⁽¹⁾ 11**

II Akty, których publikacja nie jest obowiązkowa

Rada

2006/500/WE:

- ★ **Decyzja Rady z dnia 29 maja 2006 r. w sprawie zawarcia przez Wspólnotę Europejską Traktatu o Wspólnocie Energetycznej 15**

Traktat o Wspólnocie Energetycznej 18

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

Komisja

2006/501/WE:

- ★ **Decyzja Komisji z dnia 14 lipca 2006 r. zmieniająca decyzję 2006/264/WE w sprawie środków ochronnych odnoszących się do rzekomego pomoru drobiu w Rumunii** (notyfikowana jako dokument nr C(2006) 3167) ⁽¹⁾ 38

2006/502/WE:

- ★ **Decyzja Komisji z dnia 11 maja 2006 r. zobowiązująca państwa członkowskie do podjęcia środków w celu zapewnienia, by na rynek wprowadzane były wyłącznie zapalniczki zabezpieczone przed uruchomieniem przez dzieci, oraz w celu zakazania wprowadzania na rynek zapalniczek-gadżetów** (notyfikowana jako dokument nr C(2006) 1887 oraz dokument nr C(2006) 1887 COR) (Niniejszy tekst unieważnia i zastępuje tekst opublikowany w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej L 197 z dnia 19 lipca 2006 r., str. 9) ⁽¹⁾ 41

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

I

(Akty, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1108/2006

z dnia 19 lipca 2006 r.

ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 3223/94 z dnia 21 grudnia 1994 r. w sprawie szczegółowych zasad stosowania ustaleń dotyczących przywozu owoców i warzyw⁽¹⁾, w szczególności jego art. 4 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 3223/94 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w jego Załączniku.

- (2) W zastosowaniu wyżej wymienionych kryteriów standardowe wartości w przywozie powinny zostać ustalone w wysokościach określonych w Załączniku do niniejszego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości w przywozie, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 3223/94, ustalone są zgodnie z tabelą zamieszczoną w Załączniku.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 20 lipca 2006 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 lipca 2006 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 337 z 24.12.1994, str. 66. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 386/2005 (Dz.U. L 62 z 9.3.2005, str. 3).

ZAŁĄCZNIK

do rozporządzenia Komisji z dnia 19 lipca 2006 r. ustanawiającego standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)		
Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	096	42,0
	999	42,0
0707 00 05	052	115,6
	999	115,6
0709 90 70	052	85,2
	999	85,2
0805 50 10	052	61,1
	388	60,0
	524	53,9
	528	54,8
	999	57,5
0808 10 80	388	89,0
	400	100,3
	404	83,4
	508	90,8
	512	86,8
	524	45,3
	528	72,4
	720	103,6
	804	107,1
0808 20 50	999	86,5
	388	95,5
	512	92,8
	528	84,6
	720	37,7
	804	120,7
0809 10 00	999	86,3
	052	118,8
0809 20 95	999	118,8
	052	296,1
	400	457,9
	404	426,8
0809 30 10, 0809 30 90	999	393,6
	052	167,7
	999	167,7
0809 40 05	052	60,3
	624	135,5
	999	97,9

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 750/2005 (Dz.U. L 126 z 19.5.2005, str. 12). Kod „999” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1109/2006**z dnia 19 lipca 2006 r.****wprowadzające, dla roku gospodarczego 2005/2006, odstępstwo od rozporządzenia (WE) nr 1623/2000 w odniesieniu do ostatecznych terminów dostaw wina do gorzelni destylujących i do destylacji wina**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1493/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 33,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W ramach destylacji wina na alkohol spożywczy, przewidzianej w art. 29 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 i otwieranej w każdym roku gospodarczym zgodnie z rozdziałem II rozporządzenia Komisji (WE) nr 1623/2000 z dnia 25 lipca 2000 r. ustanawiającym szczegółowe zasady wykonywania rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 w sprawie wspólnej organizacji rynku wina w odniesieniu do mechanizmów rynkowych ⁽²⁾, producenci są zobowiązani dostarczyć wino do gorzelni destylujących, a gorzelnicy wino to destylować przed upływem określonych terminów.
- (2) Z uwagi na otwarcie wielu destylacji kryzysowych pod koniec roku gospodarczego 2004/2005 oraz na znaczące ilości objęte umowami na destylację alkoholu spożywczego, okazuje się, że możliwości destylacji niektórych państw członkowskich nie są wystarczające, aby przyjąć wino i przeprowadzić destylację w terminie ustalonym w rozporządzeniu (WE) nr 1623/2000.

(3) Aby przezwyciężyć tę trudność należy zatem przesunąć o dwa tygodnie ostateczny termin dostawy wina do gorzelni destylujących, jak również termin destylacji wina.

(4) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Wina,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W drodze odstępstwa od art. 63a ust. 8 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 1623/2000, w odniesieniu do roku gospodarczego 2005/2006 ilości wina objęte umową powinny zostać dostarczone do gorzelni destylującej do dnia 31 lipca przedmiotowego roku gospodarczego.

W drodze odstępstwa od art. 63a ust. 10 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 1623/2000, w odniesieniu do roku gospodarczego 2005/2006 ilości wina objęte umową dostarczone do gorzelni destylującej powinny zostać poddane destylacji najpóźniej dnia 15 października następnego roku gospodarczego.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 lipca 2006 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 179 z 14.7.1999, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2165/2005 (Dz.U. L 345 z 28.12.2005, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 194 z 31.7.2000, str. 45. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1820/2005 (Dz.U. L 293 z 9.11.2005, str. 8).

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1110/2006**z dnia 19 lipca 2006 r.****w sprawie pozwoleń na przywóz produktów wołowych i cielęcych pochodzących z Botswany, Kenii, Madagaskaru, Suazi, Zimbabwe i Namibii**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1254/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wołowy i cielęciny ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2286/2002 z dnia 10 grudnia 2002 r. ustalające procedurę mającą zastosowanie do produktów rolnych i towarów uzyskanych dzięki przetworzeniu produktów rolnych pochodzących z państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1706/98 ⁽²⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 2247/2003 z dnia 19 grudnia 2003 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania w sektorze wołowiny i cielęciny rozporządzenia Rady (WE) nr 2286/2002 ustalającego procedurę mającą zastosowanie do produktów rolnych oraz towarów uzyskanych dzięki przetworzeniu produktów rolnych pochodzących z państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) ⁽³⁾, w szczególności z art. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 1 rozporządzenia (WE) nr 2247/2003 przewiduje możliwość wydawania pozwoleń na przywóz produktów wołowych i cielęcych pochodzących z Botswany, Kenii, Madagaskaru, Suazi, Zimbabwe i Namibii. Przywóz jednak musi się zamykać w granicach ilościowych przewidzianych dla każdego z tych eksportujących krajów trzecich.
- (2) Złożone między 1 a 10 lipca 2006 r. wnioski o wydanie pozwoleń na przywóz produktów pochodzących z Botswany, Kenii, Madagaskaru, Suazi, Zimbabwe i Namibii, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 2247/2003, wyrażone w ilościach mięsa bez kości, nie przewyższają ilości dostępnych dla tych państw. Jest zatem możliwe wydanie pozwoleń na przywóz wnioskowanych ilości.

- (3) Ilości, na jakie mogą być składane wnioski o wydanie pozwoleń po dniu 1 sierpnia 2006 r., należy ustalić w ramach ogólnej ilości 52 100 t.

- (4) Niniejsze rozporządzenie nie narusza zastosowania dyrektywy Rady 72/462/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnych podczas przywozu z państw trzecich bydła, trzody chlewnej, owiec i kóz oraz świeżego mięsa i produktów mięsnych ⁽⁴⁾,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Z dniem 21 lipca 2006 r. niżej wymienione państwa członkowskie wydają pozwolenia, wyrażone w ilościach mięsa bez kości, na przywóz produktów z wołowiny i cielęciny, pochodzących z niektórych państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku, w następującej ilości:

Niemcy:

- 450 t pochodzących z Botswany,
- 435 t pochodzących z Namibii;

Zjednoczone Królestwo:

- 400 t pochodzących z Botswany,
- 570 t pochodzących z Namibii.

Artykuł 2

Zgodnie z art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2247/2003, wnioski o wydanie pozwoleń mogą być składane w ciągu dziesięciu pierwszych dni sierpnia 2006 r. na następujące ilości wołowiny i cielęciny bez kości:

Botswana:	16 759 t,
Kenia:	142 t,
Madagaskar:	7 579 t,
Suazi:	3 363 t,
Zimbabwe:	9 100 t,
Namibia:	8 802 t.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 20 lipca 2006 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 21. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1899/2004 (Dz.U. L 328 z 30.10.2004, str. 67).

⁽²⁾ Dz.U. L 348 z 21.12.2002, str. 5.

⁽³⁾ Dz.U. L 333 z 20.12.2003, str. 37. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1118/2004 (Dz.U. L 217 z 17.6.2004, str. 10).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 302 z 31.12.1972, str. 28. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 807/2003 (Dz.U. L 122 z 16.5.2003, str. 36).

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 lipca 2006 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

*Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich*

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1111/2006**z dnia 19 lipca 2006 r.****ustalające współczynnik przydziału dotyczący wydawania pozwoleń na przywóz produktów cukrowniczych w ramach kontyngentów taryfowych i umów preferencyjnych**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 318/2006 z dnia 20 lutego 2006 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 950/2006 z dnia 28 czerwca 2006 r. ustanawiające szczegółowe zasady przywozu i rafinacji produktów cukrowniczych w latach gospodarczych 2006/2007, 2007/2008 i 2008/2009 w ramach niektórych kontyngentów taryfowych i umów preferencyjnych ⁽²⁾, w szczególności jego art. 5 ust. 3,uwzględniając decyzję Rady 2005/914/WE z dnia 21 listopada 2005 r. w sprawie zawarcia Protokołu zmieniającego Układ o Stabilizacji i Stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Byłą Jugosłowiańską Republiką Macedonii, z drugiej strony, dotyczącego kontyngentu taryfowego na przywóz do Wspólnoty cukru i produktów cukrowniczych pochodzących z Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii ⁽³⁾,

uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 2151/2005 z dnia 23 grudnia 2005 r. ustanawiające szczegółowe zasady otwierania i zarządzania kontyngentem taryfowym na produkty cukrownicze pochodzące z Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii zgodnie z Układem o Stabilizacji i Stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkow-

skimi, z jednej strony, a Byłą Jugosłowiańską Republiką Macedonii, z drugiej strony ⁽⁴⁾, w szczególności jego art. 6 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 950/2006 w tygodniu od dnia 10 do dnia 14 lipca 2006 r. odpowiednim organom zostały złożone wnioski o wydanie pozwoleń na przywóz ogółem ilości równej lub przekraczającej ilość dostępną dla numeru porządkowego 09.4341 (2005–2006); 09.4317; 09.4319.
- (2) W tej sytuacji Komisja musi ustalić współczynnik przydziału umożliwiający wydawanie pozwoleń proporcjonalnie do ilości dostępnej oraz, tam gdzie to właściwe, poinformować państwa członkowskie o tym, że limit, o którym mowa, został wykorzystany,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zgodnie z art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 950/2006 pozwolenia na przywóz zostają wydane w odniesieniu do wniosków złożonych od dnia 10 do dnia 14 lipca 2006 r., w limitach ilości wskazanych w Załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 20 lipca 2006 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 lipca 2006 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 58 z 28.2.2006, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 178 z 1.7.2006, str. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 333 z 20.12.2005, str. 44.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 342 z 24.12.2005, str. 26.

ZAŁĄCZNIK

Cukier preferencyjny AKP-INDIE
Tytuł IV rozporządzenia (WE) nr 950/2006
Rok gospodarczy 2005/2006

Numer porządkowy	Dany kraj	% pozwoleń wydanych dla ilości, na które złożono wniosek w tygodniu od 10 do 14 lipca 2006 r.	Limit
09.4331	Barbados	100	Wykorzystany
09.4332	Belize	0	
09.4333	Wybrzeże Kości Słoniowej	100	
09.4334	Republika Konga	100	
09.4335	Fidżi	0	Wykorzystany
09.4336	Gujana	0	Wykorzystany
09.4337	Indie	0	Wykorzystany
09.4338	Jamajka	0	Wykorzystany
09.4339	Kenia	0	Wykorzystany
09.4340	Madagaskar	100	Wykorzystany
09.4341	Malawi	100	
09.4342	Mauritius	0	
09.4343	Mozambik	0	
09.4344	Saint Kitts i Nevis	0	Wykorzystany
09.4345	Surinam	—	Wykorzystany
09.4346	Suazi	0	
09.4347	Tanzania	100	
09.4348	Trinidad i Tobago	100	
09.4349	Uganda	—	Wykorzystany
09.4350	Zambia	0	
09.4351	Zimbabwe	0	

Cukier preferencyjny AKP-INDIE
Tytuł IV rozporządzenia (WE) nr 950/2006
Rok gospodarczy 2006/2007

Numer porządkowy	Dany kraj	% pozwoleń wydanych dla ilości, na które złożono wniosek w tygodniu od 10 do 14 lipca 2006 r.	Limit
09.4331	Barbados	100	
09.4332	Belize	100	
09.4333	Wybrzeże Kości Słoniowej	100	
09.4334	Republika Konga	100	
09.4335	Fidżi	100	
09.4336	Gujana	100	
09.4337	Indie	100	
09.4338	Jamajka	100	
09.4339	Kenia	100	
09.4340	Madagaskar	100	
09.4341	Malawi	100	
09.4342	Mauritius	100	
09.4343	Mozambik	100	

Numer porządkowy	Dany kraj	% pozwoleń wydanych dla ilości, na które złożono wniosek w tygodniu od 10 do 14 lipca 2006 r.	Limit
09.4344	Saint Kitts i Nevis	100	
09.4345	Surinam	100	
09.4346	Suazi	100	
09.4347	Tanzania	100	
09.4348	Trinidad i Tobago	100	
09.4349	Uganda	100	
09.4350	Zambia	100	
09.4351	Zimbabwe	100	

Cukier wymieniony w koncesji CXL**Tytuł VI rozporządzenia (WE) nr 950/2006****Rok gospodarczy 2006/2007**

Numer porządkowy	Dany kraj	% pozwoleń wydanych dla ilości, na które złożono wniosek w tygodniu od 10 do 14 lipca 2006 r.	Limit
09.4317	Australia	50	Wykorzystany
09.4318	Brazylia	0	Wykorzystany
09.4319	Kuba	50	Wykorzystany
09.4320	Pozostałe państwa trzecie	0	Wykorzystany

Cukier z krajów bałkańskich**Tytuł VII rozporządzenia (WE) nr 950/2006****Rok gospodarczy 2006/2007**

Numer porządkowy	Dany kraj	% pozwoleń wydanych dla ilości, na które złożono wniosek w tygodniu od 10 do 14 lipca 2006 r.	Limit
09.4324	Albania	100	
09.4325	Bośnia i Hercegowina	0	Wykorzystany
09.4326	Serbia, Czarnogóra i Kosowo	100	

Rok gospodarczy 2006

Numer porządkowy	Typ	% pozwoleń wydanych dla ilości, na które złożono wniosek w tygodniu od 10 do 14 lipca 2006 r.	Limit
09.4327	Była Jugosłowiańska Republika Macedonii	100	

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1112/2006**z dnia 19 lipca 2006 r.****w sprawie wydawania pozwoleń na przywóz czosnku na kwartał od dnia 1 września do dnia 30 listopada 2006 r.**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2200/96 z dnia 28 października 1996 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1870/2005 z dnia 16 listopada 2005 r. otwierające i ustanawiające zarządzanie kontyngentami taryfowymi i wprowadzające system pozwoleń i świadectw pochodzenia czosnku przywożonego z krajów trzecich ⁽²⁾, w szczególności jego art. 10 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Ilości określone we wnioskach o pozwolenie złożonych w ciągu pierwszych pięciu dni roboczych lipca 2006 r., na mocy art. 8 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1870/2005, przez tradycyjnych i nowych importerów, przekroczyły ilości przewidziane dla produktów pochodzących z Chin i wszystkich krajów trzecich innych niż Chiny i Argentyna.
- (2) Należy więc określić, w jakiej mierze możliwe jest uwzględnienie wniosków o pozwolenia przekazanych Komisji do dnia 17 lipca 2006 r. oraz ustalenie, dla każdej kategorii importerów i pochodzenia produktów,

dat, przed upływem których wydawanie pozwoleń powinno być zawieszone,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Wnioski o pozwolenia na przywóz złożone na mocy art. 4 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1870/2005 w ciągu pierwszych pięciu dni roboczych lipca 2006 r. i przekazane Komisji do dnia 17 lipca 2006 r. są uwzględnione zgodnie z wartością procentową wnioskowanych ilości, określoną w załączniku I do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Dla danej kategorii importerów i danego pochodzenia wnioski o pozwolenia na przywóz, na mocy art. 4 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1870/2005, dotyczące kwartału od dnia 1 września do dnia 30 listopada 2006 r. oraz złożone po pierwszych pięciu dniach roboczych lipca i przed datą określoną w załączniku II do niniejszego rozporządzenia, są odrzucone.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 20 lipca 2006 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 lipca 2006 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 297 z 21.11.1996, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 47/2003 (Dz.U. L 7 z 11.1.2003, str. 64).

⁽²⁾ Dz.U. L 300 z 17.11.2005, str. 19.

ZAŁĄCZNIK I

Pochodzenie produktów	Procent przyznania		
	Chiny	Kraje trzecie, inne niż Chiny i Argentyna	Argentyna
— Importerzy tradycyjni (art. 3 ust. 1 i 3 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1870/2005)	16,457 %	100 %	X
— Nowi importerzy (art. 3 ust. 2 i 3 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1870/2005)	0,948 %	75,203 %	X

„X”: W odniesieniu do tego pochodzenia brak kontyngentu w rozpatrywanym kwartale.

„—”: Żaden wniosek o pozwolenie nie został przekazany Komisji.

ZAŁĄCZNIK II

Pochodzenie produktów	Daty		
	Chiny	Kraje trzecie, inne niż Chiny i Argentyna	Argentyna
— Importerzy tradycyjni (art. 3 ust. 1 i 3 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1870/2005)	30.11.2006	30.11.2006	—
— Nowi importerzy (art. 3 ust. 2 i 3 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1870/2005)	30.11.2006	30.11.2006	—

DYREKTYWA KOMISJI 2006/65/WE**z dnia 19 lipca 2006 r.****zmieniająca dyrektywę Rady 76/768/EWG dotyczącą produktów kosmetycznych w celu dostosowania jej załączników II i III do postępu technicznego****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 76/768/EWG z dnia 27 lipca 1976 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich dotyczących produktów kosmetycznych⁽¹⁾, w szczególności jej art. 8 ust. 2,

po konsultacji z Komitetem Naukowym ds. Produktów Kosmetycznych i Produktów Nieżywnościowych Przeznaczonych dla Konsumentów,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Po opublikowaniu w roku 2001 badania naukowego pod tytułem „Stosowanie trwałych farb do włosów a ryzyko wystąpienia raka pęcherza” Komitet Naukowy ds. Produktów Kosmetycznych i Produktów Nieżywnościowych Przeznaczonych dla Konsumentów (SCCNFP) stwierdził, że istnieje problem potencjalnego ryzyka. Zalecił by Komisja podjęła dalsze kroki mające na celu kontrolę stosowania substancji chemicznych używanych w farbach do włosów.

(2) SCCNFP zalecił ponadto opracowanie ogólnej strategii oceny bezpieczeństwa farb do włosów obejmującej wymogi badania składników kosmetycznych farb do włosów pod kątem ich potencjalnej genotoksyczności/-mutagenności.

(3) W nawiązaniu do opinii SCCNFP Komisja wraz z państwami członkowskimi i zainteresowanymi stronami uzgodniła ogólną strategię mającą na celu wprowadzenie regulacji dotyczących farb do włosów, zgodnie z którą wymaga się od przemysłu dostarczenia dokumentacji zawierającej dane naukowe dotyczące farb do włosów do oceny przez SCCNFP.

(4) Pierwszym krokiem we wdrażaniu strategii było podjęcie decyzji o priorytetowym potraktowaniu substancji do trwałego farbowania włosów, w stosunku do których w trakcie konsultacji społecznych nie wyrażono wyraźnego zainteresowania dotyczącego utrzymania ich stosowania w farbach do włosów. W związku z tym należy zakazać stosowania tych substancji.

(5) Zgodnie z opinią SCCNFP niektóre barwniki azowe stanowią zagrożenie dla zdrowia konsumentów. W związku z tym zostały one skreślone z wykazu barwników dozwolonych do stosowania w produktach kosmetycznych znajdującego się w załączniku IV do dyrektywy 76/768/EWG. Z tego samego powodu ich stosowanie w farbach do włosów powinno również zostać zakazane.

(6) Należy przedłużyć okres przejściowy dla substancji do farbowania włosów tymczasowo dozwolonych w części 2 załącznika III do dyrektywy 76/768/EWG.

(7) Należy zatem odpowiednio zmienić załączniki II i III do dyrektywy 76/768/EWG.

(8) Środki przewidziane w niniejszej dyrektywie są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Produktów Kosmetycznych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W załącznikach II i III do dyrektywy 76/768/EWG wprowadza się zmiany zgodnie z Załącznikiem do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

Państwa członkowskie podejmują wszelkie niezbędne środki, aby zagwarantować, że najpóźniej z dniem 1 grudnia 2006 r. wspólnotowi producenci i importerzy z siedzibą na terenie Wspólnoty zaprzestaną wprowadzania do obrotu oraz sprzedawania lub zbywania na rzecz konsumenta końcowego jakichkolwiek produktów kosmetycznych, które są niezgodne z niniejszą dyrektywą.

⁽¹⁾ Dz.U. L 262 z 27.9.1976, str. 169. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2005/80/WE (Dz.U. L 303 z 22.11.2005, str. 32).

Artykuł 3

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 1 września 2006 r. Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów oraz tabelę korelacji między tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odesłanie do niniejszej dyrektywy lub odesłanie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odesłania określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 5

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 lipca 2006 r.

W imieniu Komisji
Günter VERHEUGEN
Wiceprzewodniczący

ZAŁĄCZNIK

W dyrektywie 76/768/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1) w załączniku II dodaje się następujące numery referencyjne 1212–1233:

Nr ref.	Nazwa chemiczna	Nr CAS
„1212	6-metoksy-2,3-pirydynodiamina i jej sól HCl, stosowana jako substancja w produktach do farbowania włosów	94166-62-8
1213	2,3-naftalenodiol, stosowany jako substancja w produktach do farbowania włosów	92-44-4
1214	2,4-diamino-difenyloamina, stosowana jako substancja w produktach do farbowania włosów	136-17-4
1215	2,6-Bis(2-hydroksyetoksy)-3,5-pirydynodiamina i jej sól HCl, stosowana jako substancja w produktach do farbowania włosów	117907-42-3
1216	2-metoksymetyl- <i>p</i> -aminofenol i jego sól HCl, stosowany jako substancja w produktach do farbowania włosów	29785-47-5
1217	4,5-diamino-1-metylopirazol i jego sól HCl, stosowany jako substancja w produktach do farbowania włosów	20055-01-0
1218	Siarczan 4,5-diamino-1-((4-chlorofenylo)metylo)-1H-pirazolu, stosowany jako substancja w produktach do farbowania włosów	163183-00-4
1219	4-chloro-2-aminofenol, stosowany jako substancja w produktach do farbowania włosów	95-85-2
1220	4-hydroksyindol, stosowany jako substancja w produktach do farbowania włosów	2380-94-1
1221	2,5-diamino-4-metoksytoluen i jego sól HCl, stosowany jako substancja w produktach do farbowania włosów	56496-88-9
1222	Siarczan 5-amino-4-fluoro-2-metylofenolu, stosowany jako substancja w produktach do farbowania włosów	163183-01-5
1223	N,N-dietyl- <i>m</i> -aminofenol, stosowany jako substancja w produktach do farbowania włosów	91-68-9
1224	N,N-dimetylo-2,6-pirydynodiamina i jej sól HCl, stosowana jako substancja w produktach do farbowania włosów	
1225	N-cyklopentyl- <i>m</i> -aminofenol, stosowany jako substancja w produktach do farbowania włosów	104903-49-3
1226	N-(2-metoksyetyl)- <i>p</i> -fenylenodiamina i jej sól HCl, stosowana jako substancja w produktach do farbowania włosów	72584-59-9
1227	2,4-diamino-5-metylofenol i jego sól HCl, stosowany jako substancja w produktach do farbowania włosów	113715-25-6
1228	1,7-naftalenodiol, stosowany jako substancja w produktach do farbowania włosów	575-38-2
1229	Kwas 3,4-diaminobenzoowy, stosowany jako substancja w produktach do farbowania włosów	619-05-6

Nr ref.	Nazwa chemiczna	Nr CAS
1230	2-Aminomethyl-p-aminophenol and its HCl salt, when used as a substance in hair dye products	79352-72-0
1231	Solvent Red (CI 12150), stosowany jako substancja w produktach do farbowania włosów	1229-55-6
1232	Acid Orange 24 (CI 20170), stosowany jako substancja w produktach do farbowania włosów	1320-07-6
1233	Acid Red 73 (CI 27290), stosowany jako substancja w produktach do farbowania włosów	5413-75-2

2) w kolumnie g w części 2 załącznika III wprowadza się następujące zmiany:

- a) skreśla się numery referencyjne 17, 23, 40 i 42;
 - b) w odniesieniu do numerów referencyjnych 1, 2, 8, 13, 15, 30, 34, 41, 43, 45, 46, 51, 52, 53, 54, 57, 59 i 60 datę „31.8.2006” zastępuje się datą „31.12.2007”;
 - c) w odniesieniu do numerów referencyjnych 3, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 12, 14, 16, 18, 19, 20, 21, 22, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 31, 32, 33, 35, 36, 37, 38, 39, 44, 47, 48, 49, 50, 55, 56 i 58 datę „31.12.2006” zastępuje się datą „31.12.2007”.
-

II

(Akty, których publikacja nie jest obowiązkowa)

RADA

DECYZJA RADY

z dnia 29 maja 2006 r.

w sprawie zawarcia przez Wspólnotę Europejską Traktatu o Wspólnocie Energetycznej

(2006/500/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 47 ust. 2, art. 55, 83, 89, 95, 133 i 175 w związku z art. 300 ust. 2 akapit pierwszy zdanie pierwsze oraz art. 300 ust. 3 akapit drugi,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając zgodę Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z decyzją Rady z dnia 17 maja 2004 r., Komisja Europejska wynegocjowała Traktat ustanawiający Wspólnotę Energetyczną, zwany dalej „Traktatem o Wspólnocie Energetycznej”, z Republiką Albanii, Republiką Bułgarii, Bośnią i Hercegowiną, Republiką Chorwacji, Byłą Jugosłowiańską Republiką Macedonii, Republiką Czarnogóry, Rumunią, Republiką Serbii oraz Tymczasową Misją Administracyjną Organizacji Narodów Zjednoczonych w Kosowie (zgodnie z rezolucją nr 1244 Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych) z zamiarem utworzenia organizacji zintegrowanego rynku energii w Europie Południowo-Wschodniej.
- (2) W dniu 25 października 2005 r., zgodnie z decyzją Rady z dnia 17 października 2005 r., Traktat o Wspólnocie Energetycznej został podpisany w imieniu Wspólnoty.

(3) Traktat o Wspólnocie Energetycznej przewiduje utworzenie zintegrowanego rynku gazu ziemnego i energii elektrycznej w Europie Południowo-Wschodniej, który ustanowi stabilne ramy prawne i rynkowe, dające możliwość przyciągnięcia inwestycji w sieci gazowe, wytwarzanie energii i sieci transmisyjne, dzięki czemu wszystkie Strony uzyskają dostęp do stabilnych i ciągłych dostaw gazu i energii elektrycznej, będący zasadniczym czynnikiem rozwoju gospodarczego i stabilizacji społecznej. Umożliwia on ustanowienie ram prawnych pozwalających na wydajne działanie rynków energii w regionie, w tym w obszarach takich jak usuwanie ograniczeń systemowych, transgraniczny przepływ energii, giełdy energii i innych. Jego celem jest więc przyczynienie się do promocji wysokiego poziomu dostaw gazu i energii elektrycznej dla wszystkich obywateli na podstawie zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych oraz osiągnięcia postępu społecznego i gospodarczego oraz wysokiego poziomu zatrudnienia.

(4) Celem „Agendy z Salonik dla Bałkanów Zachodnich – w kierunku integracji europejskiej”, zatwierdzonej przez Radę Europejską w czerwcu 2003 r., jest dalsze wzmacnianie uprzywilejowanych stosunków między Unią Europejską a Bałkanami Zachodnimi. Dzięki stworzeniu korzystnych warunków ekonomicznych oraz narzuceniu wdrożenia właściwego dorobku wspólnotowego, Traktat o Wspólnocie Energetycznej przyczynia się do integracji gospodarczej pozostałych Stron tego Traktatu.

(5) Traktat o Wspólnocie Energetycznej zwiększa bezpieczeństwo dostaw Stron tego Traktatu przez połączenie Grecji z rynkami gazu i energii elektrycznej w kontynentalnej części Unii Europejskiej i zachęcenie do połączenia Bałkanów z kaspijskimi, północnoafrykańskimi i bliskowschodnimi rezerwami gazu.

(6) Traktat o Wspólnocie Energetycznej umożliwia rozwój na większą skalę konkurencji na rynku energetycznym oraz wykorzystanie efektu skali.

⁽¹⁾ Opinia wydana dnia 18 maja 2005 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

- (7) Traktat o Wspólnocie Energetycznej poprawia sytuację w dziedzinie ochrony środowiska w odniesieniu do gazu i energii elektrycznej oraz promuje efektywność energetyczną i odnawialne źródła energii.
- (8) W szczególnych okolicznościach, takich jak przypadek zakłócenia sieci energetycznej, należy zapewnić bezpieczeństwo dostaw we Wspólnocie Energetycznej. Mechanizm wzajemnej pomocy przewidziany w Traktacie o Wspólnocie Energetycznej może pomóc w złagodzeniu skutków zakłócenia, w szczególności na terytoriach Umawiających się Stron w rozumieniu tego Traktatu.
- (9) Traktat o Wspólnocie Energetycznej umożliwia zainteresowanym sąsiednim państwom, takim jak Mołdawia, uzyskanie statusu obserwatora we Wspólnocie Energetycznej.
- (10) W związku z tym, Traktat o Wspólnocie Energetycznej powinien zostać zatwierdzony.
- (11) Wspólnota Energetyczna posiada autonomiczne uprawnienia decyzyjne. Wspólnota Europejska jest reprezentowana przez dwóch przedstawicieli w Radzie Ministerialnej oraz w Stałej Grupie Wysokiego Szczebla powołanych na mocy Traktatu o Wspólnocie Energetycznej. Należy zatem przewidzieć odpowiednie zasady i procedury tworzenia reprezentacji Wspólnoty Europejskiej w ramach instytucji Wspólnoty Energetycznej oraz wypracowywania i wyrażania stanowiska Wspólnoty Europejskiej.
- (12) W odniesieniu do decyzji Wspólnoty Energetycznej mających skutki prawne, Rada określa stanowisko Wspólnoty Europejskiej zgodnie z art. 300 ust. 2 akapit drugi Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską.
- (13) Państwa członkowskie, których bezpośrednio dotyczy Tytuł III Traktatu o Wspólnocie Energetycznej, muszą odgrywać kluczową rolę w realizacji celów Wspólnoty Energetycznej. Z tego powodu konieczne jest, bez uszczerbku dla właściwych procedur przewidzianych w Traktacie ustanawiającym Wspólnotę Europejską, zapewnienie aktywnego udziału takich państw członkowskich w procesie decyzyjnym oraz ich pełnego poparcia dla środków wykonawczych, które zostaną przyjęte na mocy tego Tytułu.
- (14) Właściwym jest ustanowienie zasad dotyczących przypadków, w których przedstawiciel Rady lub Komisji ma wyrazić stanowisko Wspólnoty Europejskiej.
- (15) Właściwym jest ustanowienie szczegółowej procedury stosowania klauzuli przeglądu wewnętrznego przewidzianej w art. 100 pkt i), iii) oraz iv) Traktatu o Wspólnocie Energetycznej,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

1. Niniejszym zatwierdza się w imieniu Wspólnoty Europejskiej Traktat o Wspólnocie Energetycznej.
2. Tekst Traktatu o Wspólnocie Energetycznej jest załączony do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

W celu wyrażenia zgody Wspólnoty na związanie Traktatem o Wspólnocie Energetycznej, niniejszym upoważnia się Przewodniczącego Rady do wyznaczenia osoby uprawnionej do powiadomienia, w imieniu Wspólnoty Europejskiej, Sekretarza Generalnego Rady, działającego w charakterze depozytariusza Traktatu o Wspólnocie Energetycznej zgodnie z jego art. 105, o akcie zatwierdzenia przewidzianym w art. 1 ust. 1.

Artykuł 3

1. Wspólnota Europejska jest reprezentowana w Radzie Ministerialnej i Stałej Grupie Wysokiego Szczebla powołanych na mocy Traktatu o Wspólnocie Energetycznej przez:
 - a) przedstawiciela Rady wyznaczonego przez państwo członkowskie sprawujące Prezydencję Rady; gdy to państwo członkowskie wyznacza jako przedstawiciela Rady przedstawiciela jednego z państw członkowskich, których bezpośrednio dotyczy Tytuł III Traktatu o Wspólnocie Energetycznej, czyni to na zasadzie rotacji pomiędzy tymi państwami członkowskimi; i
 - b) przedstawiciela Komisji.
2. Przedstawiciel Komisji działa jako wiceprzewodniczący Rady Ministerialnej oraz Stałej Grupy Wysokiego Szczebla.
3. Przedstawiciel Komisji reprezentuje Wspólnotę Europejską w Radzie Regulacyjnej i Forum powołanych na mocy Traktatu o Wspólnocie Energetycznej.

Artykuł 4

1. Stanowisko, które ma być zajęte przez Wspólnotę Europejską w ramach Rady Ministerialnej, Stałej Grupy Wysokiego Szczebla i Rady Regulacyjnej w odniesieniu do decyzji, o których mowa w art. 76 Traktatu o Wspólnocie Energetycznej podejmowanych zgodnie z jego art. 82, 84, 91, 92, 96 i 100, mających skutki prawne, Rada przyjmuje działając zgodnie z odpowiednimi postanowieniami Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską.

2. W odniesieniu do decyzji Wspólnoty Energetycznej objętych Tytułem III Traktatu o Wspólnocie Energetycznej i mających zastosowanie do terytorium jednego lub kilku państw członkowskich, stanowiska przyjmowane na mocy ust. 1 nie wykraczają poza dorobek wspólnotowy.

3. W odniesieniu do decyzji Wspólnoty Energetycznej objętych Tytułem IV Traktatu o Wspólnocie Energetycznej i mających zastosowanie do terytoriów, do których stosuje się Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską na warunkach w nim ustanowionych, stanowiska przyjęte na mocy ust. 1 nie wykraczają poza dorobek wspólnotowy. Stanowiska przyjęte na mocy ust. 1 mogą jednakże wykraczać poza dorobek wspólnotowy w odniesieniu do rozdziału IV tego Tytułu w przypadku wystąpienia szczególnych okoliczności.

4. Bez uszczerbku dla odpowiednich procedur Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Komisja przed przedstawieniem wniosku dotyczącego środka na mocy Tytułu III Traktatu o Wspólnocie Energetycznej skonsultuje się w należyty sposób z państwami członkowskimi, których wniosek ten bezpośrednio dotyczy.

5. Parlament Europejski jest niezwłocznie i w pełni informowany o wszelkich decyzjach Rady podejmowanych na mocy ust. 1, dotyczących określenia stanowiska Wspólnoty w Radzie Ministerialnej, Stałej Grupie Wysokiego Szczebla oraz Radzie Regulacyjnej.

6. Stanowiska, które mają być zajęte przez Wspólnotę Europejską w ramach instytucji Wspólnoty Energetycznej zapewniają, aby Wspólnota Energetyczna nie podjęła żadnego środka mającego skutki prawne, który:

- stoi w sprzeczności z którąkolwiek częścią dorobku wspólnotowego,
- powoduje dyskryminację między państwami członkowskimi, lub
- wpływa na kompetencje i prawa państwa członkowskiego UE w zakresie ustalania warunków eksploatacji jego zasobów energii, dokonywania wyboru między zasobami energetycznymi oraz ogólnej struktury jego dostaw energii.

7. Stanowiska, które mają być zajęte przez Wspólnotę Europejską w Radzie Regulacyjnej są określane po konsultacji z Europejskim Organem Nadzoru Energii Elektrycznej i Gazu (EREG), przeprowadzonej zgodnie z decyzją Komisji 2003/796/WE z dnia 11 listopada 2003 r. w sprawie ustano-

wienia Europejskiego Organu Nadzoru Energii Elektrycznej i Gazu ⁽¹⁾.

Artykuł 5

1. W odniesieniu do decyzji podejmowanych przez Wspólnotę Energetyczną zgodnie z art. 100 pkt i), iii) i iv) Traktatu o Wspólnocie Energetycznej, przed zajęciem przez Wspólnotę Europejską stanowiska zgodnie z art. 4 ust. 1 stosuje się procedurę ustanowioną w ust. 2.

2. Na mocy zalecenia Komisji Rada, stanowiąc zgodnie z odpowiednimi postanowieniami Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, upoważnia Komisję do obradowania w instytucjach Wspólnoty Energetycznej. Komisja prowadzi takie obrady w konsultacji ze specjalnym komitetem powołanym przez Radę w celu wsparcia jej w tym zadaniu i w ramach dyrektyw, które mogą zostać wydane w tym celu przez Radę.

Artykuł 6

1. Bez uszczerbku dla ust. 2, stanowisko Wspólnoty Europejskiej wyraża przedstawiciel Komisji w instytucjach Wspólnoty Energetycznej.

2. Stanowisko Wspólnoty Europejskiej w Radzie Ministerialnej w odniesieniu do decyzji podjętych na mocy art. 92 Traktatu o Wspólnocie Energetycznej wyraża przedstawiciel Rady.

Artykuł 7

Po upływie trzech lat od wejścia w życie niniejszej decyzji Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące doświadczeń uzyskanych przy realizacji decyzji, w razie potrzeby wraz z wnioskiem dotyczącym dalszych środków.

Artykuł 8

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli, dnia 29 maja 2006 r.

W imieniu Rady
M. BARTENSTEIN
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 296 z 14.11.2003, str. 34.

TŁUMACZENIE

TRAKTAT O WSPÓLNOCIE ENERGETYCZNEJ

STRONY,

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA,

z jednej strony, oraz

NASTĘPUJĄCE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

z drugiej strony:

— Republika Albanii, Republika Bułgarii, Republika Bośni i Hercegowiny, Republika Chorwacji, Republika Czarnogóry, Była Jugosłowiańska Republika Macedonii, Republika Rumunii, Republika Serbii (zwane dalej Stronami),

oraz

— Tymczasowa Misja Administracyjna Organizacji Narodów Zjednoczonych w Kosowie zgodnie z Rezolucją nr 1244 Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych,

UJEDNOLICAJĄC postanowienia Procesu Ateńskiego oraz Protokołów Ustaleń z Aten z 2002 i 2003 r.,

STWIERDZAJĄC, że Republika Bułgarii, Republika Rumunii oraz Republika Chorwacji są państwami kandydującymi do przystąpienia do Unii Europejskiej oraz że Była Jugosłowiańska Republika Macedonii również złożyła wniosek o członkostwo,

STWIERDZAJĄC, że w grudniu 2002 r. w Kopenhadze Rada Europejska potwierdziła perspektywę europejską Republiki Albanii, Republiki Bośni i Hercegowiny oraz Serbii i Czarnogóry jako potencjalnych kandydatów do przystąpienia do Unii Europejskiej, jak również podkreśliła zamiar wspierania ich wysiłków mających na celu zbliżenie się do Unii Europejskiej,

POWOŁUJĄC SIĘ na przyjętą w czerwcu 2003 r. w Salonikach przez Radę Europejską „Agendę z Salonik dla Bałkanów Zachodnich: w stronę integracji europejskiej”, której celem jest dalsze wzmacnianie uprzywilejowanych stosunków pomiędzy Unią Europejską a Bałkanami Zachodnimi, oraz w której Unia Europejska zachęca kraje leżące w tym regionie do przyjęcia prawnie wiążącej umowy w sprawie rynku energii pomiędzy krajami Europy Południowo-Wschodniej,

POWOŁUJĄC SIĘ na Partnerstwo Eurośródziemnomorskie oraz na Europejską Politykę Sąsiedztwa,

POWOŁUJĄC SIĘ na Pakt Stabilizacji dla Europy Południowo-Wschodniej, u którego podstaw leży potrzeba wzmocnienia współpracy pomiędzy państwami i narodami Europy Południowo-Wschodniej oraz sprzyjania warunkom umożliwiającym utrzymanie pokoju, równowagi i wzrostu gospodarczego,

ZDECYDOWANI ustanowić pomiędzy Stronami zintegrowany rynek gazu ziemnego i energii elektrycznej, oparty o wspólny interes i solidarność,

UWZGLĘDNIAJĄC fakt, że tego rodzaju rynek zintegrowany może w późniejszej fazie objąć inne produkty i nośniki energetyczne, takie jak gaz ziemny płynny, benzyna, wodór lub inne niezbędne infrastruktury sieciowe,

ZDECYDOWANI stworzyć stabilne ramy regulacyjne i rynkowe, zdolne do przyciągnięcia inwestycji w sieci gazowe, sieci wytwarzania i transmisji energii, tak aby wszystkie Strony miały dostęp do stabilnych i ciągłych dostaw gazu i energii elektrycznej, które są niezbędne do rozwoju gospodarczego i stabilności społecznej,

ZDECYDOWANI utworzyć jednolitą przestrzeń regulacyjną handlu gazem i energią elektryczną, niezbędną do objęcia całej przestrzeni rynków wyżej wspomnianych produktów,

UZNAJĄC, iż terytoria Republiki Austrii, Republiki Greckiej, Republiki Węgier, Republiki Włoch, Republiki Słowenii są zintegrowane w sposób naturalny lub bezpośrednio objęte funkcjonowaniem rynków gazu i energii elektrycznej Umawiających się Stron,

ZDECYDOWANI promować wysokie poziomy dostaw gazu i energii elektrycznej dla wszystkich obywateli w oparciu o zobowiązania do świadczenia usług użyteczności publicznej oraz działać na rzecz postępu gospodarczego i społecznego oraz wysokiego poziomu zatrudnienia, jak również harmonijnego i zrównoważonego rozwoju poprzez stworzenie obszaru bez granic wewnętrznych dla gazu i energii elektrycznej,

PRAGNĄC zwiększyć poziom bezpieczeństwa dostaw do jednolitej przestrzeni regulacyjnej poprzez stworzenie stabilnych ram regulacyjnych niezbędnych dla regionu, w którym można zbudować połączenia do rezerw gazu w regionie morza Kaspijskiego, Afryki Północnej i Bliskiego Wschodu oraz eksploatować naturalne rezerwy gazu ziemnego, węgla i energii wodnej,

ZAANGAŻOWANI w poprawę stanu środowiska naturalnego związanego z gazem i energią elektryczną, powiązaną z tym efektywnością wykorzystania energii oraz odnawialnych źródeł energii,

ZDECYDOWANI działać na rynku gazu i energii elektrycznej na rzecz rozwoju konkurencji na szerszą skalę oraz wykorzystywać korzyści skali,

UWZGLĘDNIAJĄC fakt, że aby osiągnąć wyżej wymienione cele, należy stworzyć zintegrowaną rynkową strukturę regulacyjną o szerokim zakresie, wspieraną przez silne instytucje oraz skuteczny nadzór, jak również przez odpowiednie zaangażowanie sektora prywatnego,

UZNAJĄC, że aby zmniejszyć nacisk na systemy dostawy gazu i energii elektrycznej na poziomie poszczególnych państw oraz przyczynić się do rozwiązania problemów z lokalnie występującymi przerwami w dostawach gazu i energii elektrycznej, należy wprowadzić w życie szczegółowe zasady celem stworzenia jednolitej przestrzeni regulacyjnej dla terytorium obejmującego rynki przedmiotowych produktów,

POSTANOWIŁY utworzyć Wspólnotę Energetyczną.

TYTUŁ I

ZASADY

Artykuł 1

1. Na mocy niniejszego Traktatu Strony ustanawiają pomiędzy sobą Wspólnotę Energetyczną.

2. Państwa członkowskie Wspólnoty Europejskiej mogą zostać uczestnikami Wspólnoty Energetycznej zgodnie z art. 95 niniejszego Traktatu.

Artykuł 2

1. Zadaniem Wspólnoty Energetycznej jest organizacja stosunków pomiędzy Stronami oraz stworzenie prawnych i gospodarczych ram dotyczących energii w ramach Sieci Energetycznych, jak określono w ust. 2, celem:

a) stworzenia stabilnych ram regulacyjnych i rynkowych, zdolnych do przyciągnięcia inwestycji w sieci gazowe, sieci wytwarzania i transmisji energii, tak aby wszystkie Strony miały dostęp do stabilnych i ciągłych dostaw gazu i energii elektrycznej, które są niezbędne do rozwoju gospodarczego i stabilności społecznej,

b) utworzenia jednolitej przestrzeni regulacyjnej handlu w ramach Sieci Energetycznych, niezbędnej do objęcia całej przestrzeni rynków przedmiotowych produktów,

c) zwiększenia poziomu bezpieczeństwa dostaw do jednolitej przestrzeni regulacyjnej poprzez stworzenie stabilnego środowiska inwestycyjnego, w którym można zbudować połączenia do rezerw gazu w regionie morza Kaspijskiego, Afryki Północnej i Bliskiego Wschodu oraz eksploatować naturalne rezerwy gazu ziemnego, węgla i energii wodnej,

d) poprawy stanu środowiska naturalnego związanego z Sieciami Energetycznymi oraz powiązanej z tym efektywnością wykorzystania energii, sprzyjania wykorzystaniu odnawialnych źródeł energii oraz określenia warunków handlu energią w jednolitej przestrzeni regulacyjnej,

e) rozwoju konkurencji rynkowej Sieci Energetycznych na szerszą skalę oraz wykorzystania korzyści skali.

2. „Sieci Energetyczne” obejmują sektory gazu i energii elektrycznej wchodzące w zakres dyrektyw Wspólnoty Europejskiej 2003/54/WE oraz 2003/55/WE ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej, *Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej* L 176 z dnia 15 lipca 2003 r., str. 37–56; oraz dyrektywa 2003/55/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego, *Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej* L 176 z dnia 15 lipca 2003 r., str. 57–78.

Artykuł 3

Dla celów art. 2 działalność Wspólnoty Energetycznej obejmuje:

- a) wdrażanie przez Umawiające się Strony prawa wspólnotowego w dziedzinie energii, środowiska naturalnego, konkurencji i odnawialnych zasobów energii, zgodnie z opisem zawartym w Tytule II poniżej, dostosowane zarówno do ram instytucjonalnych Wspólnoty Energetycznej oraz specyficznych sytuacji każdej z Umawiających się Stron (zwane dalej „rozszerzeniem dorobku prawnego”), zgodnie z opisem zawartym w Tytule II;
- b) ustanowienie szczegółowych ram regulacyjnych umożliwiających skuteczne działanie rynków Sieci Energetycznych na terytoriach Umawiających się Stron oraz na części terytorium Wspólnoty Europejskiej, obejmujące stworzenie jednolitego mechanizmu transgranicznego przesyłu i/lub transportu w ramach Sieci Energetycznych oraz nadzór jednostronnych środków ochronnych (zwane dalej „mechanizmem działania rynków Sieci Energetycznych”), zgodnie z opisem zawartym w Tytule III;
- c) stworzenie dla Stron w ramach Sieci Energetycznych rynku bez granic wewnętrznych, obejmującego koordynację wzajemnej pomocy w przypadku poważnych zaburzeń sieci energetycznych lub zakłóceń zewnętrznych, które może obejmować stworzenie wspólnej polityki zewnętrznej handlu energią (zwane dalej „stworzeniem wspólnego rynku energii”), zgodnie z opisem zawartym w Tytule IV.

Artykuł 4

Komisja Wspólnot Europejskich (zwana dalej „Komisją Europejską”) występuje jako koordynator trzech rodzajów działań opisanych w art. 3.

Artykuł 5

Wspólnota Energetyczna przestrzega dorobku prawnego opisanego w Tytule II, dostosowanego zarówno do ram instytucjonalnych niniejszego Traktatu oraz specyficznej sytuacji każdej z Umawiających się Stron celem zapewnienia wysokich standardów bezpieczeństwa inwestycji oraz optymalnych inwestycji.

Artykuł 6

Strony podejmują wszelkie odpowiednie środki, zarówno ogólne, jak i szczegółowe, zapewnienia wypełnienia zobowiązań wynikających z niniejszego Traktatu. Strony ułatwiają realizację zadań Wspólnoty Energetycznej. Strony powstrzymują się od wszelkich środków, które mogłyby zagrozić osiągnięciu celów niniejszego Traktatu.

Artykuł 7

Zabrania się wszelkiej dyskryminacji w zakresie niniejszego Traktatu.

Artykuł 8

Żadne z postanowień niniejszego Traktatu nie ma wpływu na prawa Stron dotyczące określania warunków eksploataowania ich zasobów energetycznych, ich wyborów pomiędzy różnymi źródłami energii oraz ogólną strukturę ich dostaw energii.

TYTUŁ II**ROZSZERZENIE DOROBKU PRAWNEGO****ROZDZIAŁ I****Zasięg geograficzny****Artykuł 9**

Postanowienia i środki przewidziane na mocy niniejszego Tytułu mają zastosowanie do terytoriów Przystępujących Stron oraz do terytorium znajdującego się w jurysdykcji Tymczasowej Misji Administracyjnej Organizacji Narodów Zjednoczonych w Kosowie.

ROZDZIAŁ II**Dorobek prawny w zakresie energetyki****Artykuł 10**

Każda z Umawiających się Stron wdraża dorobek prawny w zakresie energetyki zgodnie z harmonogramem dotyczącym wdrażania wspomnianych środków, określonym w Załączniku I.

Artykuł 11

„Dorobek prawny w zakresie energetyki”, dla celów niniejszego Traktatu, oznacza: i) dyrektywę 2003/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącą wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej, ii) dyrektywę 2003/55/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącą wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego oraz iii) rozporządzenie (WE) nr 1228/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. w sprawie warunków dostępu do sieci w odniesieniu do transgranicznej wymiany energii elektrycznej (¹).

ROZDZIAŁ III**Dorobek prawny w zakresie środowiska naturalnego****Artykuł 12**

Każda z Umawiających się Stron wdraża dorobek prawny w zakresie środowiska naturalnego zgodnie z harmonogramem dotyczącym wdrażania wspomnianych środków, określonym w Załączniku II.

Artykuł 13

Strony uznają wagę Protokołu z Kyoto. Każda z Umawiających się Stron czyni wysiłki na rzecz przystąpienia do Protokołu.

(¹) Dziennik Urzędowy Wspólnot Europejskich L 176 z dnia 15 lipca 2003 r., str. 1–10.

Artykuł 14

Strony uznają wagę reguł określonych w dyrektywie Rady 96/61/WE z dnia 24 września 1996 r. dotyczących zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli. Każda z Umawiających się Stron stara się wdrożyć postanowienia wspomnianej dyrektywy.

Artykuł 15

Po wejściu w życie niniejszego Traktatu budowa i działanie nowych elektrowni będzie zgodne z dorobkiem prawnym w zakresie środowiska naturalnego.

Artykuł 16

„Dorobek prawny w zakresie środowiska naturalnego”, dla celów niniejszego Traktatu, oznacza: i) dyrektywę Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne, zmienioną dyrektywą Rady 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 r. oraz dyrektywą 2003/80/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r., ii) dyrektywę Rady 1999/32/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. odnoszącą się do redukcji zawartości siarki w niektórych paliwach ciekłych oraz zmieniającą dyrektywę 93/12/EWG, iii) dyrektywę 2001/80/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2001 r. w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza z dużych obiektów energetycznego spalania oraz iv) art. 4 ust. 2 dyrektywy Rady 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa.

Artykuł 17

Postanowienia oraz środki powzięte na mocy niniejszego Rozdziału mają zastosowanie wyłącznie do Sieci Energetycznych.

ROZDZIAŁ IV**Dorobek prawny w zakresie konkurencji****Artykuł 18**

1. Poniżej wyszczególnione kwestie uznaje się za niezgodne z właściwym funkcjonowaniem Traktatu, o ile będą one wpływać na wymianę handlową Sieci Energii pomiędzy Umawiającymi się Stronami:

- a) wszelkie umowy pomiędzy przedsiębiorstwami, decyzje podejmowane przez stowarzyszenia przedsiębiorstw oraz towarzyszące im praktyki, których celem lub skutkiem jest zapobieganie, ograniczanie lub zakłócanie konkurencji,
- b) wykorzystywanie przez jedno lub więcej przedsiębiorstw dominującej pozycji na rynku pomiędzy Umawiającymi się Stronami jako całości lub w jego znacznej części,
- c) wszelkiego rodzaju pomoc publiczna, która powoduje zakłócenie lub stanowi groźbę zakłócenia konkurencji poprzez faworyzowanie wybranych przedsiębiorstw lub określonych zasobów energii.

2. Wszelkie praktyki sprzeczne z tym artykułem oceniane są na podstawie kryteriów wynikających z zastosowania przepisów

art. 81, art. 82 i art. 87 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (znajdujące się w Załączniku III).

Artykuł 19

W odniesieniu do przedsiębiorstw publicznych oraz przedsiębiorstw, którym przyznano specjalne lub wyjątkowe prawa, każda z Umawiających się Stron zapewnia, że w okresie sześciu miesięcy od wejścia w życie niniejszego Traktatu zostaną utrzymane zasady Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, w szczególności art. 86 ust. 1 i 2 (znajdujące się w Załączniku III).

ROZDZIAŁ V**Dorobek prawny w zakresie zasobów energii odnawialnej****Artykuł 20**

Każda z Umawiających się Stron przedstawia Komisji Europejskiej w ciągu jednego roku od dnia wejścia w życie niniejszego Traktatu plan wdrożenia dyrektywy 2001/77/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 września 2001 r. w sprawie wspierania produkcji na rynku wewnętrznym energii elektrycznej wytwarzanej ze źródeł odnawialnych oraz dyrektywy 2003/30/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 maja 2003 r. w sprawie wspierania użycia w transporcie biopaliw lub innych paliw odnawialnych. Komisja Europejska przedstawia plan każdej z Umawiających się Stron do przyjęcia przez Radę Ministerialną.

ROZDZIAŁ VI**Zgodność z ogólnie stosowanymi standardami Wspólnoty Europejskiej****Artykuł 21**

W terminie jednego roku od dnia wejścia w życie niniejszego Traktatu, Sekretariat sporządzi listę Ogólnie Stosowanych Standardów Wspólnoty Europejskiej, którą należy przedstawić do przyjęcia Radzie Ministerialnej.

Artykuł 22

Umawiające się Strony w terminie jednego roku od dnia przyjęcia wspomnianego wykazu przyjmują plany rozwoju celem zintegrowania swoich sektorów Sieci Energetycznych z Ogólnie Stosowanymi Standardami Wspólnoty Europejskiej.

Artykuł 23

„Ogólnie Stosowane Standardy Wspólnoty Europejskiej” odnoszą się do wszelkich technicznych standardów systemowych stosowanych we Wspólnocie Europejskiej, niezbędnych do bezpiecznego i skutecznego funkcjonowania systemów sieciowych, obejmując aspekty transmisji, połączeń transgranicznych, modulacji i ogólnych standardów bezpieczeństwa systemu technicznego wydawanych w stosownych przypadkach poprzez Europejski Komitet Normalizacyjny (CEN), Europejski Komitet Normalizacyjny Elektrotechniki (CENELEC) oraz podobne organy normalizacyjne lub wydane przez Unię ds. Koordynacji Przesyłu Energii Elektrycznej (UCTE) oraz Europejskie Stowarzyszenie na rzecz Usprawnienia Wymiany Energii Elektrycznej (Easeegas) celem ustalenia wspólnych reguł oraz praktyk biznesowych.

ROZDZIAŁ VII

Przyjęcie i rozwój dorobku prawnego

Artykuł 24

Celem wdrożenia postanowień niniejszego Tytułu, Wspólnota Energetyczna przyjmuje środki dostosowujące dorobek prawny opisany w niniejszym Tytule, uwzględniając zarówno ramy instytucjonalne niniejszego Traktatu, jak i specyficzną sytuację każdej z Umawiających się Stron.

Artykuł 25

Wspólnota Energetyczna może przyjąć środki mające na celu wdrożenie zmian do dorobku prawnego opisanego w niniejszym Tytule, zgodnie z rozwojem prawa Wspólnoty Europejskiej.

TYTUŁ III

MECHANIZM DZIAŁANIA RYNKÓW SIECI ENERGETYCZNYCH

ROZDZIAŁ I

Zasięg geograficzny

Artykuł 26

Postanowienia i środki przyjęte na mocy niniejszego Tytułu mają zastosowanie do terytoriów Przystępujących Stron oraz do terytorium znajdującego się w jurysdykcji Tymczasowej Misji Administracyjnej Organizacji Narodów Zjednoczonych w Kosowie oraz terytoriów Wspólnoty Europejskiej, o których mowa w art. 27.

Artykuł 27

W odniesieniu do Wspólnoty Europejskiej postanowienia i środki przyjęte na mocy niniejszego Tytułu mają zastosowanie do terytoriów Republiki Austrii, Republiki Grecji, Republiki Węgier, Republiki Włoch oraz Republiki Słowenii. Z chwilą przystąpienia do Unii Europejskiej nowych Przystępujących Stron, postanowienia i środki przyjęte na mocy niniejszego Tytułu stosują się również, bez żadnych dodatkowych formalności, do terytorium takiego nowego państwa członkowskiego.

ROZDZIAŁ II

Mechanizm długodystansowego transportu energii w sieciach energetycznych

Artykuł 28

Wspólnota Energetyczna podejmuje dodatkowe środki ustanawiające wspólny mechanizm przesyłu i/lub transportu transgranicznej energii w Sieciach Energetycznych.

ROZDZIAŁ III

Bezpieczeństwo dostaw

Artykuł 29

Po upływie roku od wejścia w życie niniejszego Traktatu, Strony przyjmują oświadczenia dotyczące bezpieczeństwa dostaw

opisujące w szczególności takie kwestie jak zróżnicowanie dostaw, bezpieczeństwo technologiczne oraz pochodzenie geograficzne importowanych paliw. Oświadczenia przekazywane są do Sekretariatu i zostają udostępnione każdej ze Stron niniejszego Traktatu. Oświadczenia te uaktualnia się co dwa lata. Sekretariat Udziela wskazówek i pomocy związanej z oświadczeniami.

Artykuł 30

Artykuł 29 nie zakłada konieczności zmiany polityk energetycznych lub praktyk nabywczych.

ROZDZIAŁ IV

Dostarczanie energii obywatelom

Artykuł 31

Wspólnota Energetyczna promuje wysoki poziom dostaw energii realizowany przez Sieci Energetyczne dla wszystkich swoich obywateli w granicach zobowiązań do świadczenia usług użyteczności publicznej ujętych w odpowiednich przepisach dorobku prawnego w zakresie energii.

Artykuł 32

W tym celu Wspólnota Energetyczna może przyjąć środki, które:

- a) umożliwiają całościowe dostarczanie energii elektrycznej;
- b) sprzyjają skutecznym politykom zarządzania zapotrzebowaniem na energię;
- c) zapewniają uczciwą konkurencję.

Artykuł 33

Wspólnota Energetyczna może również wydawać zalecenia celem wspierania skutecznych reform sektorów Sieci Energetycznych Stron, obejmujące między innymi zwiększenie poziomu płatności za energię przez wszystkich klientów oraz promowanie cen na poziomie przystępnym dla konsumentów Sieci Energetycznych.

ROZDZIAŁ V

Harmonizacja

Artykuł 34

Wspólnota Energetyczna może przyjąć środki dotyczące zgodności formy rynków dla funkcjonowania rynków Sieci Energetycznych, jak również wzajemnego uznawania licencji i środków sprzyjających swobodnemu tworzeniu przedsiębiorstw działających w ramach Sieci Energetycznych.

ROZDZIAŁ VI

Odnawialne źródła energii oraz efektywność energetyczna

Artykuł 35

Wspólnota Energetyczna może przyjąć środki mające na celu sprzyjanie rozwojowi w dziedzinach odnawialnych źródeł energii i efektywności energetycznej, uwzględniając płynące z nich korzyści dla bezpieczeństwa dostaw, ochrony środowiska naturalnego, spójności społecznej oraz rozwoju regionalnego.

ROZDZIAŁ VII

Środki ochronne

Artykuł 36

W przypadku nagłej sytuacji kryzysowej na rynku Sieci Energetycznych na terytorium jednej z Przystępujących Stron, na terytorium znajdującym się w jurysdykcji Tymczasowej Misji Administracyjnej Organizacji Narodów Zjednoczonych w Kosowie, lub na terytorium Wspólnoty Europejskiej, o którym mowa w art. 27, w przypadku zagrożenia bezpieczeństwa fizycznego osób, wyposażenia lub instalacji Sieci Energetycznych lub integralności systemu na takim terytorium, zainteresowana Strona może tymczasowo przyjąć środki ochronne.

Artykuł 37

Tego rodzaju środki ochronne powinny powodować jak najmniejsze zakłócenia w funkcjonowaniu rynków Stron Sieci Energetycznych i nie powinny w swoim zakresie być szersze niż jest to absolutnie niezbędne celem rozwiązania sytuacji wymagających nagłej interwencji. Wspomniane środki nie mogą zakłócić konkurencyjności lub wpłynąć negatywnie na wymianę handlową w sposób naruszający zasady wspólnego interesu.

Artykuł 38

Zainteresowana Strona bezzwłocznie powiadamia o przyjętych środkach ochronnych Sekretariat, który natychmiast informuje o nich pozostałe Strony.

Artykuł 39

Wspólnota Energetyczna może przyjąć decyzję, zgodnie z którą środki ochronne przyjęte przez zainteresowaną Stronę nie są zgodne z postanowieniami niniejszego Rozdziału oraz zażądać od przedmiotowej Strony zakończenia ich stosowania lub modyfikacji.

TYTUŁ IV

UTWORZENIE WSPÓLNEGO RYNKU ENERGII

ROZDZIAŁ I

Zasięg terytorialny

Artykuł 40

Postanowienia oraz środki przyjęte na mocy niniejszego Tytułu mają zastosowanie do terytoriów, do których stosuje się Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską na warunkach ustalonych w tym Traktacie, do terytoriów Przystępujących Stron oraz do terytorium znajdującego się w jurysdykcji Tymczasowej Misji

Administracyjnej Organizacji Narodów Zjednoczonych w Kosowie.

ROZDZIAŁ II

Wewnętrzny rynek energii

Artykuł 41

1. Zabrania się wprowadzania pomiędzy Stronami należności celnych oraz ograniczeń ilościowych na przywóz i wywóz energii w ramach Sieci Energetycznych oraz wszystkich środków mających skutek równoważny. Zakaz ten odnosi się również do należności celnych o charakterze fiskalnym.

2. Ustęp 1 nie wyklucza ograniczeń ilościowych lub środków mających skutek równoważny uzasadnionych polityką publiczną lub bezpieczeństwem publicznym; ochroną zdrowia i życia ludzi, zwierząt lub roślin albo ochroną własności przemysłowej i handlowej. Takie zakazy lub ograniczenia nie stanowią jednakże środka arbitralnej dyskryminacji ani ukrytego ograniczenia w wymianie handlowej między Stronami.

Artykuł 42

1. Wspólnota Energetyczna może przyjąć wspomniane środki celem utworzenia wspólnego rynku pozbawionego wewnętrznych granic dla Sieci Energetycznych.

2. Ustęp 1 nie ma zastosowania do środków fiskalnych, środków odnoszących się do swobodnego przepływu osób oraz do środków odnoszących się do praw i interesów pracowników.

ROZDZIAŁ III

Polityka zewnętrzna dotycząca handlu energią

Artykuł 43

Wspólnota Energetyczna może przyjąć środki niezbędne dla regulacji przywozu i wywozu energii w ramach Sieci Energetycznych do i z państw trzecich celem zapewnienia równorzędnego dostępu do i z rynków państw trzecich w odniesieniu do podstawowych standardów dotyczących środowiska naturalnego oraz celem zapewnienia bezpiecznego funkcjonowania wewnętrznego rynku energii.

ROZDZIAŁ IV

Wzajemna pomoc w przypadku zakłóceń

Artykuł 44

W przypadku wystąpienia zakłóceń związanych z dostawami energii w ramach Sieci Energetycznych mających niekorzystny skutek dla jednej ze Stron oraz obejmujących inną Stronę lub państwo trzecie, Strony poszukują jak najszybszego rozwiązania kwestii problematycznej zgodnie z przepisami niniejszego Rozdziału.

Artykuł 45

Na żądanie Strony bezpośrednio poszkodowanej przez występujące zakłócenia zbiera się Rada Ministerialna. Może ona przyjąć niezbędne środki celem eliminacji zakłócenia.

Artykuł 46

W terminie jednego roku od dnia wejścia w życie niniejszego Traktatu, Rada Ministerialna przyjmuje Akt Proceduralny dotyczący funkcjonowania zobowiązania wzajemnej pomocy na mocy niniejszego Rozdziału, co może objąć przeniesienie uprawnień do przyjęcia środków tymczasowych do Stałej Grupy Wysokiego Szczebla.

TYTUŁ V**INSTYTUCJE WSPÓLNOTY ENERGETYCZNEJ****ROZDZIAŁ I****Rada Ministerialna****Artykuł 47**

Rada Ministerialna zapewnia realizację celów określonych w niniejszym Traktacie. Rada Ministerialna:

- a) opracowuje ogólne wytyczne polityk;
- b) przyjmuje określone środki;
- c) przyjmuje Akty Proceduralne, które mogą obejmować przeniesienie, przy spełnieniu szczegółowo określonych warunków, uprawnień i zobowiązań do wdrażania polityki Wspólnoty Energetycznej do Stałej Grupy Wysokiego Szczebla, Rady Regulacyjnej lub Sekretariatu.

Artykuł 48

W skład Rady Ministerialnej wchodzi po jednym przedstawicielu każdej z Umawiających się Stron oraz dwóch przedstawicieli Wspólnoty Europejskiej. W jej spotkaniach może uczestniczyć po jednym przedstawicielu każdej ze Stron, nieposiadającym prawa do głosowania.

Artykuł 49

Rada Ministerialna przyjmuje swój regulamin wewnętrzny w drodze Aktu Proceduralnego.

Artykuł 50

Każda z Umawiających się Stron przejmuję Prezydencję w trybie rotacyjnym na okres sześciu miesięcy w kolejności ustalonej w Akcie Proceduralnym Rady Ministerialnej. Prezydencja organizuje zebrania Rady Ministerialnej w wyznaczonym przez nią miejscu. Rada Ministerialna spotyka się przynajmniej raz na sześć miesięcy. Spotkania Rady Ministerialnej przygotowuje Sekretariat.

Artykuł 51

Prezydencja prowadzi spotkaniom Rady Ministerialnej wraz z jednym przedstawicielem Wspólnoty Europejskiej i jednym

przedstawicielem kolejnej Prezydencji w randze wiceprzewodniczących. Prezydencja i wiceprzewodniczący przygotowują projekt porządku obrad.

Artykuł 52

Rada Ministerialna przedstawia roczne sprawozdanie z działalności Wspólnoty Energetycznej Parlamentowi Europejskiemu oraz parlamentom Przystępujących Stron i parlamentom Uczestników.

ROZDZIAŁ II**Stala Grupa Wysokiego Szczebla****Artykuł 53**

Stala Grupa Wysokiego Szczebla:

- a) przygotowuje prace Rady Ministerialnej;
- b) wyraża zgodę w związku z wnioskami o pomoc techniczną przedstawianymi przez międzynarodowe organizacje ofiarodawców, międzynarodowe instytucje finansowe oraz ofiarodawców dwustronnych;
- c) przedkłada Radzie Ministerialnej sprawozdania dotyczące postępu realizacji celów niniejszego Traktatu;
- d) przyjmuje określone środki, o ile zostanie do tego upoważniona przez Radę Ministerialną;
- e) przyjmuje Akty Proceduralne nie obejmujące przeniesienia zadań, upoważnień lub zobowiązań do innych instytucji Wspólnoty Energetycznej;
- f) analizuje rozwój dorobku prawnego opisanego w Tytule II na podstawie sprawozdań regularnie przedstawianych jej przez Komisję Europejską.

Artykuł 54

W skład Stałej Grupy Wysokiego Szczebla wchodzi po jednym przedstawicielu każdej z Umawiających się Stron oraz dwóch przedstawicieli Wspólnoty Europejskiej. W jej spotkaniach może uczestniczyć po jednym przedstawicielu każdej ze Stron, nieposiadającym prawa do głosowania.

Artykuł 55

Stala Grupa Wysokiego Szczebla przyjmuje swój regulamin wewnętrzny w drodze Aktu Proceduralnego.

Artykuł 56

Prezydencja organizuje zebrania Stałej Grupy Wysokiego Szczebla w wyznaczonym przez nią miejscu. Spotkania Stałej Grupy Wysokiego Szczebla przygotowuje Sekretariat.

Artykuł 57

Prezydencja prowadzi spotkaniom Stałej Grupy Wysokiego Szczebla wraz z jednym przedstawicielem Wspólnoty Europejskiej i jednym przedstawicielem kolejnej Prezydencji w randze wiceprzewodniczących. Prezydencja i wiceprzewodniczący przygotowują projekt porządku obrad.

ROZDZIAŁ III

Rada Regulacyjna

Artykuł 58

Rada Regulacyjna:

- a) doradza Radzie Ministerialnej lub Stałej Grupie Wysokiego Szczebla w sprawie szczegółów dotyczących zasad statutowych, technicznych i regulacyjnych;
- b) wydaje zalecenia w sprawach sporów transgranicznych obejmujących dwóch lub więcej Regulatorów na żądanie którekolwiek z nich;
- c) przyjmuje środki, o ile zostanie do tego upoważniona przez Radę Ministerialną;
- d) przyjmuje Akty Proceduralne.

Artykuł 59

W skład Rady Regulacyjnej wchodzi po jednym przedstawicielu organu regulacyjnego ds. energetyki każdej z Umawiających się Stron, zgodnie z odpowiednimi częściami dorobku prawnego w zakresie energii. Wspólnotę Europejską reprezentuje Komisja Europejska, wraz z jednym przedstawicielem organu regulacyjnego ds. energetyki każdego z Uczestników oraz jednym przedstawicielem Grupy Europejskich Organów Regulacyjnych Energii Elektrycznej i Gazu (ERGEG). W przypadku, gdy Umawiająca się Strona lub Uczestnik ma oddzielne organy regulacyjne dla gazu i energii elektrycznej, taka Umawiająca się Strona lub Uczestnik określa, który z przedstawicieli tych organów uczestniczy w spotkaniu Rady Regulacyjnej, uwzględniając jej porządek obrad.

Artykuł 60

Rada Regulacyjna przyjmuje swój regulamin wewnętrzny w drodze Aktu Proceduralnego.

Artykuł 61

Rada Regulacyjna wybiera Przewodniczącego na okres urzędowania określony przez Radę Regulacyjną. Komisja Europejska pełni funkcję wiceprzewodniczącego. Prezydencja i wiceprzewodniczący przygotowują projekt porządku obrad.

Artykuł 62

Rada Regulacyjna obraduje w Atenach.

ROZDZIAŁ IV

Fora

Artykuł 63

Wspólnocie Energetycznej doradzają dwa fora składające się z przedstawicieli wszystkich zainteresowanych udziałowców, włącznie z przedstawicielami przemysłu, organów regulacyjnych, grup przedstawicieli przemysłu i konsumentów.

Artykuł 64

Forum przewodniczy przedstawiciel Komisji Europejskiej.

Artykuł 65

Wnioski z obrad forów przyjmowane są w drodze porozumienia. Następnie przekazywane są Stałej Grupie Wysokiego Szczebla.

Artykuł 66

Forum Energii Elektrycznej obraduje w Atenach. Forum Energii Gazowej obraduje w miejscu, które zostanie określone Aktem Proceduralnym Rady Ministerialnej.

ROZDZIAŁ V

Sekretariat

Artykuł 67

Sekretariat:

- a) dostarcza wsparcia administracyjnego Radzie Ministerialnej, Stałej Grupie Wysokiego Szczebla, Radzie Regulacyjnej oraz Forum;
- b) monitoruje właściwe wywiązywanie się przez Strony ze swoich obowiązków wynikających z niniejszego Traktatu oraz przedstawia roczne sprawozdania dotyczące postępu Radzie Ministerialnej;
- c) kontroluje i pomaga w prowadzonej przez Komisję Europejską koordynacji działalności ofiarodawców na terytoriach Przystępujących Stron oraz na terytorium znajdującym się w jurysdykcji Tymczasowej Misji Administracyjnej Organizacji Narodów Zjednoczonych w Kosowie oraz dostarcza wsparcie administracyjne ofiarodawcom;
- d) wykonuje zadania powierzone mu na mocy niniejszego Traktatu lub na mocy Aktu Proceduralnego Rady Ministerialnej, z wyłączeniem uprawnienia do przyjęcia określonych środków; oraz
- e) przyjmuje Akty Proceduralne.

Artykuł 68

Sekretariat stanowią Dyrektor oraz personel, który Wspólnota Energetyczna uzna za niezbędny.

Artykuł 69

Dyrektora Sekretariatu mianuje Rada Ministerialna na mocy Aktu Proceduralnego. Rada Ministerialna określa, na mocy Aktu Proceduralnego, zasady rekrutacji, warunki pracy oraz zapewnia równomierną reprezentację wszystkich państw wśród personelu Sekretariatu. Dyrektor wybiera i powołuje pracowników Sekretariatu.

Artykuł 70

Podczas wykonywania obowiązków służbowych Dyrektor oraz pracownicy Sekretariatu nie zwracają się o instrukcje, ani nie otrzymują instrukcji od żadnej ze Stron niniejszego Traktatu. Działają oni w sposób bezstronny oraz na rzecz interesów Wspólnoty Energetycznej.

Artykuł 71

Dyrektor Sekretariatu lub jego zastępca biorą udział w pracach Rady Ministerialnej, Stałej Grupy Wysokiego Szczebla, Rady Regulacyjnej oraz Forów.

Artykuł 72

Siedziba Sekretariatu znajduje się w Wiedniu.

ROZDZIAŁ VI**Budżet****Artykuł 73**

Każda ze Stron uczestniczy w budżecie Wspólnoty Energetycznej zgodnie z Załącznikiem IV. Wysokość wkładu finansowego może zostać poddana weryfikacji co pięć lat na żądanie każdej ze Stron, na mocy Aktu Proceduralnego Rady Ministerialnej.

Artykuł 74

Rada Ministerialna co dwa lata przyjmuje budżet Wspólnoty Energetycznej na mocy Aktu Proceduralnego. Budżet obejmuje wydatki operacyjne Wspólnoty Energetycznej niezbędne dla funkcjonowania jej instytucji. Wydatki każdej z instytucji zostają określone w innej części budżetu. Rada Ministerialna przyjmuje Akt Proceduralny określający procedurę wykonywania budżetu oraz przedstawiania i przeprowadzaniu audytu i kontroli sprawozdań finansowych.

Artykuł 75

Dyrektor Sekretariatu wykonuje budżet zgodnie z Aktem Proceduralnym przyjętym zgodnie z art. 74 oraz przedstawia sprawozdania roczne w sprawie wykonania budżetu Radzie Ministerialnej. Rada Ministerialna, na mocy Aktu Proceduralnego, może w stosownych przypadkach podjąć decyzję o powierzeniu niezależnym biegłym rewidentom księgowym weryfikacji właściwego wykonania budżetu.

TYTUŁ VI**PROCES DECYZYJNY****ROZDZIAŁ I****Postanowienia ogólne****Artykuł 76**

Środki mogą zostać przyjęte w formie decyzji lub zalecenia.

Decyzja jest wiążąca w całości wobec tych, których dotyczy.

Zalecenie nie ma mocy wiążącej. Strony dołożą wszelkich starań, aby wykonać zalecenia.

Artykuł 77

Z zastrzeżeniami art. 80, każda ze Stron posiada jeden głos.

Artykuł 78

Rada Ministerialna, Stała Grupa Wysokiego Szczebla lub Rada Regulacyjna mogą podjąć działania wyłącznie jeżeli reprezentowane jest dwie trzecie Stron. Wstrzymanie się od głosu przez Strony obecne podczas głosowania nie uznaje się za oddanie głosu.

ROZDZIAŁ II**Środki na mocy Tytułu II****Artykuł 79**

Rada Ministerialna, Stała Grupa Wysokiego Szczebla oraz Rada Regulacyjna przyjmują środki na mocy Tytułu II dotyczące wniosków Komisji Europejskiej. Komisja Europejska może zmienić lub wycofać swoje wnioski w każdym momencie trwania procedury prowadzącej do przyjęcia przedmiotowych środków.

Artykuł 80

Każda z Umawiających się Stron dysponuje jednym głosem.

Artykuł 81

Rada Ministerialna, Stała Grupa Wysokiego Szczebla lub Rada Regulacyjna stanowią większością oddanych głosów.

ROZDZIAŁ III**Środki na mocy Tytułu III****Artykuł 82**

Rada Ministerialna, Stała Grupa Wysokiego Szczebla oraz Rada Regulacyjna przyjmują środki na mocy Tytułu III dotyczące wniosków Stron lub Sekretariatu.

Artykuł 83

Rada Ministerialna, Stała Grupa Wysokiego Szczebla lub Rada Regulacyjna stanowią większością dwóch trzecich oddanych głosów, obejmującą głos „za” Wspólnoty Europejskiej.

ROZDZIAŁ IV

Środki na mocy Tytułu IV*Artykuł 84*

Rada Ministerialna, Stała Grupa Wysokiego Szczebla oraz Rada Regulacyjna przyjmują środki na mocy Tytułu IV dotyczące wniosków Stron.

Artykuł 85

Rada Ministerialna, Stała Grupa Wysokiego Szczebla lub Rada Regulacyjna przyjmują środki jednomyślnie.

ROZDZIAŁ V

Akty Proceduralne*Artykuł 86*

Akt Proceduralny reguluje kwestie organizacyjne, budżetowe i związane z przejrzystością Wspólnoty Energetycznej, łącznie z przenoszeniem uprawnień Rady Ministerialnej na Stałą Grupę Wysokiego Szczebla, Radę Regulacyjną lub Sekretariat i ma on dla instytucji Wspólnoty Energetycznej charakter wiążący, podobnie jak dla Stron, jeżeli tak stanowi Akt Proceduralny.

Artykuł 87

Z zastrzeżeniami art. 88, Akty Proceduralne przyjmuje się zgodnie z Procesem Decyzyjnym określonym w Rozdziale III niniejszego Tytułu.

Artykuł 88

Akt Proceduralny powołujący Dyrektora Sekretariatu określony w art. 69 przyjmowany jest zwykłą większością głosów na wniosek Komisji Europejskiej. Akt Proceduralny dotyczący kwestii budżetowych określony w art. 73 i 74 przyjmowany jest jednogłośnie na wniosek Komisji Europejskiej. Akty Proceduralne przenoszące uprawnienia na Radę Regulacyjną określone w art. 47 ust. c) przyjmowane są jednomyślnie na wniosek Stron lub Sekretariatu.

TYTUŁ VII

WYKONYWANIE DECYZJI ORAZ ROZSTRZYGANIE SPORÓW*Artykuł 89*

Strony wykonują decyzje skierowane do nich w zakresie swoich systemów prawa krajowego w terminie ustalonym we wspomnianych decyzjach.

Artykuł 90

1. Niewywiązanie się przez Strony ze zobowiązania wynikającego z Traktatu lub niewykonanie postanowień decyzji skierowanej do nich w wymaganym terminie może stanowić przedmiot kontroli Rady Ministerialnej przeprowadzonej na podstawie uzasadnionego wniosku którejkolwiek ze Stron, Sekretariatu lub Rady Regulacyjnej. Organy prywatne mogą składać zażalenia do Sekretariatu.

2. Zainteresowana Strona może przedstawić swoje uwagi w odpowiedzi na wniosek lub skargę.

Artykuł 91

1. Rada Ministerialna może stwierdzić naruszenie przez Stronę jej zobowiązań. Rada Ministerialna podejmuje decyzje:

a) zwykłą większością głosów; jeżeli dane naruszenie związane jest z Tytułem II;

b) większością dwóch trzecich głosów; jeżeli dane naruszenie związane jest z Tytułem III;

c) jednomyślnie; jeżeli dane naruszenie związane jest z Tytułem IV.

2. Rada Ministerialna może następnie zwykłą większością głosów zdecydować o uchyleniu jakiejkolwiek decyzji przyjętej na mocy niniejszego artykułu.

Artykuł 92

1. Na wniosek którejkolwiek Strony, Sekretariat, Rada Regulacyjna lub Rada Ministerialna, działając jednomyślnie, mogą stwierdzić poważne i trwałe naruszenie przez jedną ze Stron jej zobowiązań wynikających z niniejszego Traktatu i zawiesić określone prawa zainteresowanej Strony wynikające ze stosowania niniejszego Traktatu, włącznie z zawieszeniem prawa do głosowania oraz z wykluczeniem ze spotkań lub z mechanizmów określonych w niniejszym Traktacie.

2. Rada Ministerialna może następnie zwykłą większością głosów zdecydować o uchyleniu jakiejkolwiek decyzji przyjętej na mocy niniejszego artykułu.

Artykuł 93

Przyjmując decyzje, o których mowa w art. 91 i art. 92, Rada Ministerialna stanowi nie uwzględniając głosu przedstawiciela zainteresowanej Strony.

TYTUŁ VIII

INTERPRETACJA

Artykuł 94

Instytucje interpretują wszelkie terminy lub pojęcia wykorzystane w niniejszym Traktacie, który wywodzi się z prawa Wspólnot Europejskich, zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości lub Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich. W przypadku braku dostępnej wykładni wspomnianych Sądów, Rada Ministerialna wydaje wskazówki dotyczące interpretacji niniejszego Traktatu. Rada może przekazać to zadanie Stałej Grupie Wysokiego Szczebla. Tego rodzaju wskazówki w żaden sposób nie przesadzają interpretacji dorobku wspólnotowego Trybunału Sprawiedliwości lub w późniejszej fazie Sądu Pierwszej Instancji.

TYTUŁ IX

UCZESTNICY I OBSERWATORZY

Artykuł 95

Na wniosek Rady Ministerialnej jakiegokolwiek państwo członkowskie Wspólnoty Europejskiej może być reprezentowane w Radzie Ministerialnej, w Stałej Grupie Wysokiego Szczebla oraz w Radzie Regulacyjnej na warunkach określonych w art. 48, 54 i art. 59 jako Uczestnik i uczestniczyć w obradach Rady Ministerialnej, Stałej Grupy Wysokiego Szczebla, Rady Regulacyjnej oraz Forów.

Artykuł 96

1. Na uzasadniony wniosek sąsiedniego państwa trzeciego Rada Ministerialna może, na zasadzie jednomyślności, przyjąć takie państwo jako Obserwatora. Na wniosek przedstawiony Radzie Ministerialnej w okresie sześciu miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego Traktatu, przyjmuje się Mołdowę jako Obserwatora.

2. Obserwatorzy mogą brać udział w spotkaniach Rady Ministerialnej, Stałej Grupy Wysokiego Szczebla, Rady Regulacyjnej oraz Forów, bez możliwości brania udziału w obradach.

TYTUŁ X

OKRES OBOWIĄZYWANIA

Artykuł 97

Niniejszy Traktat zawiera się na okres dziesięciu lat od daty jego wejścia w życie. Rada Ministerialna, działając na zasadzie jednomyślności, może przyjąć decyzję o przedłużeniu okresu obowiązywania Traktatu. W przypadku niepodjęcia takiej decyzji Traktat może w dalszym ciągu obowiązywać pomiędzy Stronami, które głosowały za przedłużeniem jego okresu obowiązywania, pod warunkiem, że ich liczba wynosiła przynajmniej dwie trzecie Stron Wspólnoty Energetycznej.

Artykuł 98

Każda ze Stron może wycofać się z niniejszego Traktatu na podstawie sześciomiesięcznego okresu wypowiedzenia, skierowanego do Sekretariatu.

Artykuł 99

Po przystąpieniu do Wspólnoty Europejskiej Strony Przystępującej, taka strona zostaje Uczestnikiem zgodnie z art. 95.

TYTUŁ XI

PRZEGLĄD I PRZYSTĄPIENIE

Artykuł 100

Rada Ministerialna może, na zasadzie jednomyślności jej Członków:

- i) zmienić przepisy Tytułów od I do VII;
- ii) przyjąć decyzję o wdrożeniu innych części dorobku wspólnotowego odnoszącego się do Sieci Energetycznych;
- iii) rozszerzyć zakres niniejszego Traktatu na inne produkty i nośniki energii lub inne niezbędne rodzaje infrastruktury sieciowej;
- iv) wyrazić zgodę na przystąpienie do Wspólnoty Energetycznej nowej Strony.

TYTUŁ XII

POSTANOWIENIA PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

Artykuł 101

Bez uszczerbku dla art. 102 i art. 103, przepisy niniejszego Traktatu nie mają wpływu na prawa i zobowiązania wynikające z umów zawartych przez Umawiające się Strony przed podpisaniem niniejszego Traktatu. W zakresie, w jakim tego rodzaju umowy są niezgodne z niniejszym Traktatem, zainteresowana Umawiająca się Strona przyjmuje odpowiednie środki celem wyeliminowania istniejących niezgodności, nie później niż jeden rok po dacie wejścia w życie niniejszego Traktatu.

Artykuł 102

Wszelkie zobowiązania wynikające z niniejszego Traktatu pozostają bez uszczerbku dla istniejących prawnych zobowiązań Stron na mocy Traktatu ustanawiającego Światową Organizację Handlu.

Artykuł 103

Niniejszy Traktat nie wpływa na żadne zobowiązania wynikające z umów pomiędzy Wspólnotą Europejską a jej państwami członkowskimi z jednej strony a Umawiającymi się Stronami z drugiej strony. Niniejszy Traktat nie wpływa na żadne zobowiązania powzięte w kontekście negocjacji akcesyjnych do Unii Europejskiej.

Artykuł 104

Do chwili przyjęcia Aktu Proceduralnego, o którym mowa w art. 50, Protokół Ustaleń z Aten z 2003 r. ⁽¹⁾ określa porządek sprawowania Prezydencji.

Artykuł 105

Niniejszy Traktat wymaga zatwierdzenia przez Strony zgodnie z ich własnymi procedurami.

Niniejszy Traktat wchodzi w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po dniu, w którym Wspólnota Europejska oraz sześć Umawiających się Stron powiadomią się wzajemnie o zakończeniu procedur niezbędnych do tego celu.

Powiadomienie przesyła się Sekretarzowi Generalnemu Rady Unii Europejskiej, który jest depozytariuszem niniejszego Traktatu.

W DOWÓD CZEGO, odpowiednio upoważnieni niżej podpisani złożyli swoje podpisy pod niniejszym Traktatem.

Sporządzono w Atenach, dnia dwudziestego szóstego października dwa tysiące piątego roku.

⁽¹⁾ Protokół Ustaleń w sprawie Regionalnego Rynku Energii w Europie Południowo-Wschodniej oraz jej włączenia do Wewnętrznego Rynku Energetycznego Wspólnoty Europejskiej, podpisany w Atenach w dniu 8 grudnia 2003 r.

RADA UNII EUROPEJSKIEJ**Prezydencja**

Ateny, 25 października 2005 r.

Minczo Jordanow

Wicepremier Rządu

Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii

Szanowny Panie Premierze!

Wspólnota Europejska przyjmuje do wiadomości Pańskie pismo z dnia dzisiejszego i potwierdza, że wspomniane pismo wraz z niniejszą odpowiedzią wspólnie zastępują akt podpisania przez Byłą Jugosłowiańską Republikę Macedonii Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Energetyczną. Nie oznacza to jednak, że Wspólnota Europejska akceptuje czy uznaje nazwę inną – co do formy czy treści – niż Była Jugosłowiańska Republika Macedonii.

Proszę przyjąć wyrazy najgłębszego szacunku

W imieniu Wspólnoty Europejskiej

Republika Macedonii
– Urząd Wiceprezesa Rady Ministrów –
Minczo Jordanow

Ateny, 25 października 2005 r.

Szanowny Panie Ambasadorze!

Niniejszym pragnę oświadczyć, że tekst Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Energetyczną został przyjęty przez Rząd Republiki Macedonii.

Wysyłając niniejsze pismo, Rząd Republiki Macedonii uznaje się za sygnatariusza Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Energetyczną.

Pragnę jednakże oświadczyć, że Republika Macedonii nie akceptuje nazwy stosowanej w odniesieniu do niej w wyżej wymienionych dokumentach, gdyż zgodnie z konstytucją nazwa kraju brzmi „Republika Macedonii”.

Proszę przyjąć wyrazy najgłębszego szacunku

Minczo Jordanow

ZAŁĄCZNIK I

Harmonogram wdrażania dyrektyw 2003/54/WE, 2003/55/WE oraz rozporządzenia (WE) nr 1228/2003 z dnia 26 czerwca 2003 r.

1. Z zastrzeżeniem ust. 2 poniżej i art. 24 niniejszego Traktatu, każda Umawiająca się Strona wdraża w okresie dwunastu miesięcy od wejścia w życie niniejszego Traktatu:
 - i) dyrektywę 2003/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącą wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej;
 - ii) dyrektywę Wspólnoty Europejskiej 2003/55/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącą wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego;
 - iii) rozporządzenie (WE) nr 1228/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczące warunków dostępu do sieci w odniesieniu do transgranicznej wymiany energii elektrycznej.
 2. Każda z Umawiających się Stron musi zapewnić, że uprawnionymi odbiorcami w rozumieniu dyrektyw Wspólnoty Europejskiej nr 2003/54/WE oraz 2003/55/WE będą:
 - i) od 1 stycznia 2008 r. wszyscy odbiorcy inni niż gospodarstwa domowe; oraz
 - ii) od 1 stycznia 2015 r. wszyscy odbiorcy.
-

ZAŁĄCZNIK II

Harmonogram wdrażania dorobku w dziedzinie środowiska naturalnego

1. Każda z Umawiających się Stron wdraża dyrektywę Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne, zmienioną dyrektywami Rady nr 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 r. oraz dyrektywą 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. od dnia wejścia w życie niniejszego Traktatu.
 2. Każda z Umawiających się Stron wdraża dyrektywę Rady 1999/32/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. odnoszącą się do redukcji zawartości siarki w niektórych paliwach ciekłych oraz zmieniającą dyrektywę 93/12/EWG do dnia 31 grudnia 2011 r.
 3. Każda z Umawiających się Stron wdraża dyrektywę 2001/80/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2001 r. w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza z dużych obiektów energetycznego spalania do dnia 31 grudnia 2017 r.
 4. Każda z Umawiających się Stron wdraża art. 4 ust. 2 dyrektywy Rady nr 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa od dnia wejścia w życie niniejszego Traktatu.
-

ZAŁĄCZNIK III

Artykuł 81 Traktatu WE

1. Niezgodne ze wspólnym rynkiem i zakazane są: wszelkie porozumienia między przedsiębiorstwami, wszelkie decyzje związków przedsiębiorstw i wszelkie praktyki uzgodnione, które mogą wpływać na handel między państwami członkowskimi i których celem lub skutkiem jest zapobieżenie, ograniczenie lub zakłócenie konkurencji wewnątrz wspólnego rynku, a w szczególności te, które polegają na:
 - a) ustalaniu w sposób bezpośredni lub pośredni cen zakupu lub sprzedaży albo innych warunków transakcji;
 - b) ograniczaniu lub kontrolowaniu produkcji, rynków, rozwoju technicznego lub inwestycji;
 - c) podziale rynków lub źródeł zaopatrzenia;
 - d) stosowaniu wobec partnerów handlowych nierównych warunków do świadczeń równoważnych i stwarzaniu im przez to niekorzystnych warunków konkurencji;
 - e) uzależnianiu zawarcia kontraktów od przyjęcia przez partnerów zobowiązań dodatkowych, które ze względu na swój charakter lub zwyczaje handlowe nie mają związku z przedmiotem tych kontraktów.
2. Porozumienia lub decyzje zakazane na mocy niniejszego artykułu są nieważne z mocy prawa.
3. Jednakże postanowienia ustępu 1 mogą zostać uznane za niemające zastosowania do:
 - każdego porozumienia lub kategorii porozumień między przedsiębiorstwami,
 - każdej decyzji lub kategorii decyzji związków przedsiębiorstw,
 - każdej praktyki uzgodnionej lub kategorii praktyk uzgodnionych,które przyczyniają się do polepszenia produkcji lub dystrybucji produktów bądź do popierania postępu technicznego lub gospodarczego, przy zastrzeżeniu dla użytkowników słusznej części zysku, który z tego wynika, oraz bez:
 - a) nakładania na zainteresowane przedsiębiorstwa ograniczeń, które nie są niezbędne do osiągnięcia tych celów,
 - b) dawania przedsiębiorstwom możliwości eliminowania konkurencji w stosunku do znacznej części przedmiotowych produktów.

Artykuł 82 Traktatu WE

Niezgodne ze wspólnym rynkiem i zakazane jest nadużywanie przez jedno lub większą liczbę przedsiębiorstw pozycji dominującej na wspólnym rynku lub na znacznej jego części, w zakresie, w jakim może wpływać na handel między państwami członkowskimi.

Nadużywanie takie może polegać w szczególności na:

- a) narzucaniu w sposób bezpośredni lub pośredni niesłusznych cen zakupu lub sprzedaży albo innych niesłusznych warunków transakcji,
- b) ograniczaniu produkcji, rynków lub rozwoju technicznego ze szkodą dla konsumentów,

- c) stosowaniu wobec partnerów handlowych nierównych warunków do świadczeń równoważnych i stwarzaniu im przez to niekorzystnych warunków konkurencji,
- d) uzależnianiu zawarcia kontraktów od przyjęcia przez partnerów zobowiązań dodatkowych, które ze względu na swój charakter lub zwyczaje handlowe nie mają związku z przedmiotem tych kontraktów.

Artykuł 86 ust. 1 i art. 86 ust. 2 Traktatu WE

1. Państwa członkowskie, w odniesieniu do przedsiębiorstw publicznych i przedsiębiorstw, którym przyznają prawa specjalne lub wyłączne, nie wprowadzają ani nie utrzymują żadnego środka sprzecznego z normami niniejszego Traktatu, w szczególności z normami przewidzianymi w artykułach 12 oraz 81–89.
2. Przedsiębiorstwa zobowiązane do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym lub mające charakter monopolu skarbowego podlegają normom niniejszego Traktatu, zwłaszcza regułom konkurencji, w granicach, w jakich ich stosowanie nie stanowi prawnej lub faktycznej przeszkody w wykonywaniu poszczególnych zadań im powierzonych. Rozwój handlu nie może być naruszony w sposób pozostający w sprzeczności z interesem Wspólnoty.

Artykuł 87 Traktatu WE

1. Z zastrzeżeniem innych postanowień przewidzianych w niniejszym Traktacie, wszelka pomoc przyznawana przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna ze wspólnym rynkiem w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi.
2. Zgodna ze wspólnym rynkiem jest:
 - a) pomoc o charakterze socjalnym przyznawana indywidualnym konsumentom, pod warunkiem, że jest przyznawana bez dyskryminacji związanej z pochodzeniem produktów;
 - b) pomoc mająca na celu naprawienie szkód spowodowanych klęskami żywiołowymi lub innymi zdarzeniami nadzwyczajnymi;
 - c) pomoc przyznawana gospodarce niektórych regionów Republiki Federalnej Niemiec dotkniętych podziałem Niemiec, w zakresie, w jakim jest niezbędna do skompensowania niekorzystnych skutków gospodarczych spowodowanych tym podziałem.
3. Za zgodną ze wspólnym rynkiem może zostać uznana:
 - a) pomoc przeznaczona na sprzyjanie rozwojowi gospodarczemu regionów, w których poziom życia jest nienormalnie niski lub regionów, w których istnieje poważny stan niedostatecznego zatrudnienia;
 - b) pomoc przeznaczona na wspieranie realizacji ważnych projektów stanowiących przedmiot wspólnego europejskiego zainteresowania lub mająca na celu zaradzenie poważnym zaburzeniom w gospodarce państwa członkowskiego;
 - c) pomoc przeznaczona na ułatwianie rozwoju niektórych działań gospodarczych lub niektórych regionów gospodarczych, o ile nie zmienia warunków wymiany handlowej w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem;
 - d) pomoc przeznaczona na wspieranie kultury i zachowanie dziedzictwa kulturowego, o ile nie zmienia warunków wymiany handlowej i konkurencji we Wspólnocie w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem;
 - e) inne kategorie pomocy, jakie Rada może określić decyzją, stanowiąc większością kwalifikowaną, na wniosek Komisji.

ZAŁĄCZNIK IV

Składki do budżetu

Strony	Składka w wysokości procentowej
Wspólnota Europejska	94,9 %
Republika Albanii	0,1 %
Republika Bułgarii	1 %
Bośnia i Hercegowina	0,3 %
Republika Chorwacka	0,5 %
Była Jugosłowiańska Republika Macedonii	0,1 %
Republika Czarnogóry	0,1 %
Rumunia	2,2 %
Republika Serbii	0,7 %
Tymczasowa Misja Administracyjna Organizacji Narodów Zjednoczonych w Kosowie	0,1 %

KOMISJA

DECYZJA KOMISJI

z dnia 14 lipca 2006 r.

zmieniająca decyzję 2006/264/WE w sprawie środków ochronnych odnoszących się do rzekomego pomoru drobiu w Rumunii

(notyfikowana jako dokument nr C(2006) 3167)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2006/501/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiającą zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych zwierząt wprowadzanych na rynek Wspólnoty z państw trzecich i zmieniającą dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG⁽¹⁾, w szczególności jej art. 18 ust. 7,

uwzględniając dyrektywę Rady nr 97/78/WE z dnia 18 grudnia 1997 r. ustanawiającą zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich⁽²⁾, w szczególności jej art. 22 ust. 6,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rzekomy pomór drobiu jest wysoce zakaźną chorobą wirusową drobiu i ptaków i z tego względu istnieje niebezpieczeństwo wprowadzenia czynnika chorobotwórczego za pośrednictwem międzynarodowego handlu żywym drobiem i wyrobami drobiowymi.
- (2) Decyzja Komisji 2006/264/WE z dnia 27 marca 2006 r. w sprawie środków ochronnych odnoszących się do rzekomego pomoru drobiu w Rumunii⁽³⁾ została przyjęta w następstwie wybuchu rzekomego pomoru drobiu w Rumunii. Na mocy tej decyzji państwa członkowskie mają obowiązek zawieszenia przywozu z niektórych

części Rumunii żywego drobiu, ptaków bezgrzebieniowych, hodowlanych i dzikich ptaków łownych oraz jaj wylęgowych, świeżego mięsa i przetworów mięsnych otrzymanych z tych gatunków.

- (3) Rumunia powiadomiła Komisję o innym przypadku nagłego wystąpienia rzekomego pomoru drobiu w okręgu Sălaj, należącego do części terytorium Rumunii, z której nie wstrzymano przywozu do Wspólnoty. Wymieniony okręg należy zatem włączyć do wykazu okręgów w Załączniku do decyzji 2006/264/WE.
- (4) Biorąc pod uwagę obecną sytuację epidemiologiczną w Rumunii w związku z rzekomym pomorem drobiu, należy wydłużyć okres obowiązywania środków ustanowionych w decyzji 2006/264/WE.
- (5) Należy zatem odpowiednio zmienić decyzję 2006/264/WE.
- (6) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

⁽¹⁾ Dz.U. L 268 z 24.9.1991, str. 56. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem przystąpienia z 2003 r.

⁽²⁾ Dz.U. L 24 z 30.1.1998, str. 9. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 165 z 30.4.2004, str. 1).

⁽³⁾ Dz.U. L 95 z 4.4.2006, str. 6.

Artykuł 1

W decyzji 2006/264/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 5 datę „31 lipca 2006 r.” zastępuje się datą „31 grudnia 2006 r.”;

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

2) Załącznik zastępuje się tekstem znajdującym się w Załączniku do niniejszej decyzji.

Sporządzono w Brukseli, dnia 14 lipca 2006 r.

Artykuł 2

Państwa członkowskie niezwłocznie podejmują środki niezbędne do zastosowania się do niniejszej decyzji, a następnie podają je do wiadomości publicznej. Niezwłocznie informują o nich Komisję.

W imieniu Komisji

Markos KYPRIANOU

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK

Części terytorium Rumunii, o których mowa w art. 1 i art. 2:

okręg Argeș

okręg Brașov

okręg Bucurest

okręg Brăila

okręg Buzău

okręg Caraș-Severin

okręg Călărași

okręg Constanța

okręg Dâmbovița

okręg Giurgiu

okręg Gorj

okręg Ialomița

okręg Ilfov

okręg Mehedinți

okręg Mureș

okręg Olt

okręg Prahova

okręg Sălaj

okręg Tulcea

okręg Vaslui

okręg Vâlcea

okręg Vrancea”

DECYZJA KOMISJI**z dnia 11 maja 2006 r.**

zobowiązująca państwa członkowskie do podjęcia środków w celu zapewnienia, by na rynek wprowadzane były wyłącznie zapalniczki zabezpieczone przed uruchomieniem przez dzieci, oraz w celu zakazania wprowadzania na rynek zapalniczek-gadżetów

(notyfikowana jako dokument nr C(2006) 1887 oraz dokument nr C(2006) 1887 COR)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(Niniejszy tekst unieważnia i zastępuje tekst opublikowany w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej L 197 z dnia 19 lipca 2006 r., str. 9)

(2006/502/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 grudnia 2001 r. w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 13,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z dyrektywą 2001/95/WE producenci są zobowiązani do wprowadzania na rynek wyłącznie bezpiecznych produktów.
- (2) Zgodnie z art. 13 dyrektywy 2001/95/WE, jeżeli Komisja uzna, że niektóre produkty stwarzają poważne zagrożenie dla zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów, może ona, z zachowaniem pewnych warunków, przyjąć decyzję zobowiązującą państwa członkowskie do podjęcia tymczasowych środków mających na celu w szczególności ograniczenie wprowadzania na rynek produktów lub uzależnienie wprowadzenia produktów na rynek od spełnienia określonych warunków, zakazanie sprzedaży produktów i wprowadzenie środków towarzyszących wymaganych do zapewnienia przestrzegania tego zakazu lub zobowiązanie do wycofania produktów z rynku lub od konsumentów.
- (3) Komisja może przyjąć taką decyzję w sytuacji, gdy opinie państw członkowskich na temat przyjętej metody lub takiej, która ma zostać przyjęta w odniesieniu do zagrożenia, różnią się znacznie, a ze względu na istotę kwestii bezpieczeństwa danego produktu nie można rozwiązać sprawy zagrożenia stosownie do stopnia pilności danego przypadku zgodnie z procedurami ustanowionymi na mocy szczegółowych przepisów wspólnotowych dotyczących przedmiotowych produktów oraz, gdy zagrożenie można skutecznie wyeliminować tylko poprzez

podjęcie stosownych środków mających zastosowanie na poziomie Wspólnoty, w celu zapewnienia spójnego i wysokiego poziomu ochrony zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów oraz prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego.

- (4) Zapalniczki są produktami niebezpiecznymi, ponieważ są źródłem płomienia i wysokiej temperatury oraz zawierają łatwopalne paliwo. Stwarzają one poważne zagrożenie w przypadku używania przez dzieci, gdyż użycie to może doprowadzić do pożaru, obrażeń ciała, a nawet wypadków śmiertelnych. Biorąc pod uwagę nieodłączny niebezpieczny charakter zapalniczek, znaczną ilość tych produktów wprowadzaną na rynek i możliwe do przewidzenia warunki użytkowania, stopień zagrożenia, jakie stwarzają zapalniczki dla bezpieczeństwa dzieci, należy rozpatrywać w odniesieniu do ich możliwego użycia przez dzieci podczas zabawy.
- (5) Poważne zagrożenie, jakie stwarzają zapalniczki, znajduje potwierdzenie w dostępnych danych i informacjach dotyczących pożarów w UE związanych z dziećmi bawiącymi się zapalniczkami. W raporcie opublikowanym przez Ministerstwo Handlu i Przemysłu Zjednoczonego Królestwa w lutym 1997 r., zatytułowanym „Badania europejskie – wypadki spowodowane przez dzieci poniżej piątego roku życia podczas zabawy zapalniczkami lub zapalniczkami” („European research – accidents caused by children under 5 playing with cigarette lighters and matches”), szacuje się, że w 1997 r. na obszarze UE zabawy zapalniczkami były przyczyną 1 200 pożarów, 260 przypadków obrażeń ciała i 20 wypadków śmiertelnych. Nowsze informacje potwierdzają, że znaczna liczba poważnych, w tym śmiertelnych wypadków w UE jest w dalszym ciągu powodowana przez dzieci bawiące się niezabezpieczonymi zapalniczkami.

⁽¹⁾ Dz.U. L 11 z 15.1.2002, str. 4.

- (6) Przepisy określające wymagania dotyczące zabezpieczania zapalniczek przed uruchomieniem przez dzieci, które są równoważne wymaganiom przyjętym w niniejszej decyzji, istnieją w Australii, Kanadzie, Nowej Zelandii i Stanach Zjednoczonych Ameryki (USA). Ustanowienie przepisów w USA zostało poprzedzone badaniami. W projekcie rozporządzenia w sprawie zapalniczek, opracowanym w 1993 r. przez amerykańską Komisję ds. Bezpieczeństwa Produktów Konsumenckich (Consumer Product Safety Commission), szacowano, że zapalniczki użyte przez dzieci w USA były rocznie przyczyną ponad 5 000 pożarów, 1 150 przypadków obrażeń ciała oraz 170 wypadków śmiertelnych.
- (7) Wymagania dotyczące zabezpieczania zapalniczek przed uruchomieniem przez dzieci wprowadzono w USA w 1994 r. Według badań dotyczących skuteczności tego wymogu, przeprowadzonych w USA w 2002 r., nastąpił 60 % spadek występowania pożarów, przypadków obrażeń ciała i wypadków śmiertelnych.
- (8) Konsultacje z państwami członkowskimi w ramach Komitetu powołanego na mocy art. 15 dyrektywy 2001/95/WE wykazały, że państwa członkowskie różnią się znacznie w kwestii podejścia, jakie należy zastosować w celu postępowania z zagrożeniem, jakie stwarzają zapalniczki niezabezpieczone przed uruchomieniem przez dzieci.
- (9) Istnieją dwie normy techniczne dotyczące bezpieczeństwa zapalniczek: norma europejska i międzynarodowa EN ISO 9994:2002 „Zapalniczki – Wymagania Bezpieczeństwa”, która ustanawia wymagania dotyczące jakości, niezawodności i bezpieczeństwa zapalniczek oraz odpowiednich procedur badań produkcyjnych, ale nie zawiera specyfikacji dotyczących zabezpieczenia przed uruchomieniem przez dzieci, oraz europejska norma EN 13869:2002 „Zapalniczki – Bezpieczeństwo dla dzieci – wymagania bezpieczeństwa i metody badań”, która ustanawia wymagania dotyczące zabezpieczania przed uruchomieniem przez dzieci.
- (10) Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 4 dyrektywy 2001/95/WE Komisja opublikowała odniesienia do normy EN ISO 9994:2002 w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽¹⁾, domniemając tym samym zgodność z ogólnymi wymaganiami bezpieczeństwa określonymi w dyrektywie 2001/95/WE w zakresie zagrożeń objętych tą normą. W celu zabezpieczenia zapalniczek przed uruchomieniem przez dzieci niektóre państwa członkowskie uważają, że Komisja powinna również opublikować w odniesienia do normy EN 13869:2002. Inne państwa członkowskie uważają jednak, że normę tę należy najpierw poddać zasadniczej zmianie.
- (11) Ze względu na brak środków wspólnotowych dotyczących zabezpieczania zapalniczek przed uruchomieniem przez dzieci oraz zakazu wprowadzania na rynek zapalniczek-gadżetów, niektóre państwa członkowskie mogą przyjąć w tym zakresie różniące się od siebie środki krajowe. Wprowadzenie takich środków spowodowałoby bez wątpienia zróżnicowanie poziomu ochrony oraz doprowadziłoby do powstania wewnątrzwspólnotowych barier w handlu zapalniczkami.
- (12) W prawie wspólnotowym nie istnieją szczegółowe przepisy dotyczące zapalniczek. Ze względu na istotę kwestii bezpieczeństwa tego produktu nie można rozwiązać sprawy zagrożenia stwarzanego przez zapalniczki w sposób właściwy dla stopnia pilności tego przypadku zgodnie z innymi procedurami ustanowionymi w szczegółowych przepisach prawa wspólnotowego. Konieczne jest zatem przyjęcie decyzji, zgodnie z art. 13 dyrektywy 2001/95/WE.
- (13) Z uwagi na poważne zagrożenie, jakie stwarzają zapalniczki, oraz w celu utrzymania stałego wysokiego poziomu ochrony zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów w UE, jak również unikania barier w handlu, należy przyjąć decyzję tymczasową, zgodnie z art. 13 dyrektywy 2001/95/WE. Decyzja ta powinna zapewnić szybkie doprowadzenie do sytuacji, w której na rynek będzie można wprowadzać wyłącznie zapalniczki zabezpieczone przed uruchomieniem przez dzieci. Decyzja ta powinna również zapobiec dalszym stratom i wypadkom śmiertelnym, do czasu opracowania trwałego rozwiązania, które powinno być oparte na porozumieniu międzynarodowym.
- (14) Wymagania niniejszej decyzji dotyczące zabezpieczenia przed uruchomieniem przez dzieci powinny objąć zapalniczki jednorazowe, ponieważ niebezpieczeństwo ich niewłaściwego użycia przez dzieci jest szczególnie duże. Badania „Harwood’s study”, przeprowadzone w USA w 1987 r. pokazały, że przyczyną średnio 96 % wypadków spowodowanych przez dzieci bawiące się zapalniczkami były zapalniczki jednorazowe. Zapalniczki inne niż jednorazowe są przyczyną bardzo małej liczby wypadków. Są to zapalniczki ekskluzywne lub inne wartościowe zapalniczki, które są konstruowane, produkowane i wprowadzane na rynek w sposób zapewniający bezpieczny i długotrwały użytek oraz którym towarzyszy pisemna gwarancja, i które są objęte serwisem posprzedażnym umożliwiającym wymianę lub naprawę ich części podczas całego cyklu życia. Zapalniczki te cechuje wyrafinowane wzornictwo, zastosowanie drogich materiałów, ekskluzywny wizerunek oraz niski stopień zastępowalności przez inne rodzaje zapalniczek, jak również dystrybucja w punktach sprzedaży stosownych do prestiżu i ekskluzywnego wizerunku marki. Twierdzenia te potwierdza fakt, że konsumenci zwracają większą uwagę na bardziej wartościowe zapalniczki przeznaczone do długotrwałego użytku.
- (15) Zakazem należy objąć wszystkie zapalniczki w jakikolwiek sposób przypominające inne przedmioty powszechnie uznane za atrakcyjne dla dzieci lub przeznaczone do używania przez nie. Definicja ta obejmuje, lecz nie jest do nich ograniczona, zapalniczki, których kształt przypomina postaci z filmów rysunkowych, zabawki, broń palną, zegarki, telefony, instrumenty muzyczne, pojazdy, postaci ludzkie lub części ciała, zwierzęta, potrawy lub napoje, lub zapalniczki odtwarzające dźwięki, lub zapalniczki z efektami świetlnymi lub ruchomymi elementami, lub zapalniczki w inny sposób przyciągające uwagę, zazwyczaj określane jako zapalniczki-gadżety, z którymi wiąże się duże zagrożenie niewłaściwego użycia przez dzieci.

⁽¹⁾ Dz.U. C 100 z 24.4.2004, str. 20.

- (16) W celu ułatwienia producentom zapalniczek spełnienia wymogu stosowania zabezpieczeń przed uruchomieniem ich produktów przez dzieci stosowne jest zamieszczenie odniesienia do odpowiednich danych technicznych podanych w europejskiej normie EN 13869:2002, tak aby zapalniczki spełniające odpowiednie wymagania techniczne norm krajowych stanowiących transpozycję normy europejskiej można było uznać za spełniające wymóg zabezpieczenia zapalniczek przed uruchomieniem przez dzieci określony w niniejszej decyzji. W tym samym celu zapalniczki spełniające wymagania ustanowione w odpowiednich przepisach państw nienależących do UE, w których obowiązują wymagania dotyczące zabezpieczenia zapalniczek przed uruchomieniem przez dzieci równoważne wymaganiom ustanowionym w niniejszej decyzji, należy uznać za spełniające wymóg dotyczący zabezpieczenia przed uruchomieniem przez dzieci zawarty w niniejszej decyzji.
- (17) Spójne i skuteczne egzekwowanie wymogu zabezpieczenia przed uruchomieniem przez dzieci ustanowionego w niniejszej decyzji wymaga, by producent przedstawił właściwym organom na ich żądanie sprawozdania z badań przygotowane przez jednostki badawcze, akredytowane przez organy akredytacyjne będące członkiem międzynarodowych organizacji akredytacyjnych lub uznane przez właściwe organy państw członkowskich, lub przygotowane przez jednostki badawcze uznane do przeprowadzania tego typu badań przez organy innych państw, w których obowiązują wymagania bezpieczeństwa równoważne wymaganiom ustanowionym w niniejszej decyzji. Producenci zapalniczek powinni na żądanie właściwych organów wyznaczonych na mocy art. 6 dyrektywy 2001/95/WE bezzwłocznie przedstawić im wszystkie niezbędne dokumenty. W przypadku niemożności przedstawienia dokumentacji przez producenta w terminie wyznaczonym przez właściwy organ zapalniczki powinny zostać wycofane z rynku.
- (18) Zgodnie z art. 5 ust. 2 dyrektywy 2001/95/WE dystrybutorzy powinni współdziałać w celu zapewnienia zgodności zapalniczek przez nich dostarczanych z wymaganiami zabezpieczenia przed uruchomieniem przez dzieci ustanowionymi w niniejszej decyzji. W szczególności powinni oni współpracować z właściwymi organami poprzez przedstawianie im na żądanie dokumentacji potrzebnej do określenia pochodzenia zapalniczek.
- (19) Okresy przejściowe przyznane producentom na zastosowanie środków ustanowionych w niniejszej decyzji powinny być możliwie najkrótsze, zgodnie z potrzebą zapobiegania kolejnym wypadkom, przy jednoczesnym uwzględnieniu ograniczeń technicznych i zapewnieniu proporcjonalności. Okresy przejściowe są również potrzebne państwom członkowskim w celu zapewnienia skutecznego stosowania środków, ze względu na znaczną liczbę zapalniczek wprowadzanych rocznie na rynek UE oraz mnogość kanałów dystrybucyjnych tego produktu. Nałożony na producentów obowiązek wprowadzania na rynek wyłącznie zapalniczek zabezpieczonych przed uruchomieniem przez dzieci powinien być stosowany po upływie dziesięciu miesięcy od dnia notyfikacji niniejszej decyzji, natomiast obowiązek dostarczania konsumentom wyłącznie zapalniczek zabezpieczonych przed uruchomieniem przez dzieci będzie miał zastosowanie po upływie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie zakazu wprowadzania tego rodzaju zapalniczek na rynek. Ten ostatni obowiązek zostanie ustanowiony 12 miesięcy po przyjęciu niniejszej decyzji, podczas dokonywania jej rewizji.
- (20) Artykuł 13 ust. 3 dyrektywy 2001/95/WE zakazuje wywozu ze Wspólnoty produktów, które nie są bezpieczne, będących przedmiotem decyzji. Jednakże biorąc pod uwagę strukturę rynku zapalniczek, w szczególności uwzględniając liczbę producentów na całym świecie, wielkość wywozu i przywozu oraz globalizację rynków, zakaz wywozu nie przyczyniłby się do poprawy bezpieczeństwa konsumentów w krajach trzecich, które nie stosują wymogów dotyczących zabezpieczenia przed uruchomieniem przez dzieci, ponieważ zapalniczki wywożone z UE zostałyby zastąpione zapalniczkami niezabezpieczonymi przed uruchomieniem przez dzieci, pochodzącymi z krajów nienależących do UE. Stosowanie art. 13 ust. 3 powinno zatem zostać zawieszone do momentu przyjęcia międzynarodowej normy dotyczącej zabezpieczenia przed uruchomieniem przez dzieci. Nie powinno to naruszać stosowania środków w krajach trzecich, w których obowiązują wymagania zabezpieczenia przed uruchomieniem przez dzieci.
- (21) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Komitetu ustanowionego na mocy art. 15 dyrektywy 2001/95/WE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Do celów niniejszej decyzji:

- 1) „zapalniczka” oznacza obsługiwane ręcznie urządzenie do wytwarzania płomienia, zasilane paliwem, wyposażone w zbiorniczek paliwa, który może być wielokrotnie napełniany lub nie, używane zazwyczaj do zapalania w szczególności papierosów, cygar i fajek i które może być używane do zapalania materiałów, takich jak papier, knoty, świece i latarnie.

Nie naruszając zakazu wprowadzania na rynek zapalniczek-gadżetów ustanowionego w art. 2 ust. 2 niniejszej decyzji, definicja ta nie ma zastosowania do zapalniczek przeznaczonych do wielokrotnego napełniania, których producenci przedstawia właściwym organom, na ich żądanie, niezbędne dokumenty potwierdzające, że zapalniczki te są skonstruowane, wyprodukowane i wprowadzone na rynek w celu zapewnienia oczekiwanego stałego i bezpiecznego długotrwałego użytku przez okres co najmniej pięciu lat i są przeznaczone do naprawy, oraz które w szczególności spełniają wszystkie następujące wymagania:

- każda zapalniczka opatrzona jest pisemną gwarancją producenta obejmującą okres co najmniej dwóch lat, zgodnie z dyrektywą 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾;
- istnieje praktyczna możliwość naprawy i bezpiecznego wielokrotnego napełniania zapalniczki podczas całego cyklu życia, w tym w szczególności naprawy jej mechanizmu zapłonowego;

⁽¹⁾ Dz.U. L 171 z 7.7.1999, str. 12.

— części nieulegające zużyciu, lecz mogące ulec zniszczeniu lub zepsuciu w wyniku ciągłego użytkowania po upływie okresu gwarancji, nadają się do wymiany lub naprawy przez upoważniony bądź wyspecjalizowany serwis posprzedażny mający siedzibę w Unii Europejskiej;

2) „zapalniczka-gadżet” oznacza wszystkie zapalniczki określone w pkt 3.2 europejskiej normy EN 13869:2002;

3) „zapalniczka zabezpieczona przed uruchomieniem przez dzieci” oznacza zapalniczkę skonstruowaną i wyprodukowaną w taki sposób, że w normalnych lub możliwych do przewidzenia warunkach użytkowania, w szczególności ze względu na siłę potrzebną do jej uruchomienia lub konstrukcję, lub zabezpieczenie mechanizmu zapłonowego, lub skomplikowaną lub sekwencyjną obsługę, nie mogą jej uruchomić dzieci poniżej 51 miesiąca życia.

Zakłada się, że zabezpieczone przed uruchomieniem przez dzieci są:

a) zapalniczki zgodne z normami krajowymi będącymi transpozycją normy europejskiej EN 13869:2002 w zakresie danych technicznych innych niż opisane w pkt 3.1, 3.4 oraz 5.2.3 przedmiotowej normy;

b) zapalniczki zgodne ze stosownymi przepisami krajów, które nie są członkami UE, w których obowiązują wymagania dotyczące zabezpieczenia przed uruchomieniem przez dzieci równoważne wymaganiom ustanowionym w niniejszej decyzji;

4) „model zapalniczki” oznacza zapalniczki pochodzące od tego samego producenta, które nie różnią się konstrukcją i innymi cechami w sposób mogący zmieniać poziom zabezpieczenia przed uruchomieniem przez dzieci;

5) „badania zabezpieczeń przed uruchomieniem przez dzieci” oznaczają systematyczne badania zabezpieczeń przed uruchomieniem przez dzieci danego modelu zapalniczek na próbie rozpatrywanych zapalniczek, w szczególności badania przeprowadzane zgodnie z normami krajowymi będącymi transpozycją normy europejskiej EN 13869:2002, w zakresie danych technicznych innych niż opisane w pkt 3.1, 3.4 i 5.2.3 przedmiotowej normy lub zgodnie z wymaganiami dotyczącymi badań określonymi w stosownych przepisach krajów niebędących członkami UE, w których obowiązują wymagania dotyczące zabezpieczenia przed uruchomieniem przez dzieci równoważne wymaganiom ustanowionym w niniejszej decyzji;

6) „producent” oznacza producenta w rozumieniu art. 2 lit. e) dyrektywy 2001/95/WE;

7) „dystrybutor” oznacza dystrybutora w rozumieniu art. 2 lit. f) dyrektywy 2001/95/WE.

Artykuł 2

1. Państwa członkowskie zapewnią, by po upływie dziesięciu miesięcy od dnia notyfikacji niniejszej decyzji na rynek wprowadzane były wyłącznie zapalniczki posiadające zabezpieczenia przed uruchomieniem przez dzieci.

2. Państwa członkowskie zakażą wprowadzania na rynek zapalniczek-gadżetów w terminie, o którym mowa w ust. 1.

Artykuł 3

1. Po upływie dziesięciu miesięcy od dnia notyfikacji niniejszej decyzji państwa członkowskie zobowiążą producentów, jako warunek wprowadzenia zapalniczek na rynek, do:

a) przechowywania i niezwłocznego przedstawienia właściwym organom wyznaczonym na mocy art. 6 dyrektywy 2001/95/WE, na ich żądanie, sprawozdania z badań zabezpieczeń przed uruchomieniem przez dzieci w odniesieniu do każdego modelu zapalniczek, razem z próbkami zapalniczek modelu poddanego badaniu, poświadczającego zabezpieczenie modelu zapalniczek wprowadzonego na rynek przed uruchomieniem przez dzieci;

b) poświadczenia właściwym organom, na ich żądanie, że wszystkie zapalniczki z każdej partii wprowadzonej na rynek są identyczne z badanym modelem oraz udostępniania właściwym organom, na ich żądanie, dokumentów dotyczących programu badań i kontroli potwierdzających to poświadczenie;

c) stałego monitorowania zgodności produkowanych zapalniczek z technicznymi rozwiązaniami przyjętymi w celu zapewnienia zabezpieczenia przed uruchomieniem przez dzieci, przy zastosowaniu odpowiednich metod badawczych oraz przechowywania do dyspozycji właściwych organów dokumentacji produkcyjnej niezbędnej do wykazania, że wszystkie wyprodukowane zapalniczki są identyczne z badanym modelem;

d) przechowywania i niezwłocznego przedstawienia właściwym organom, na ich żądanie, nowego sprawozdania z badań zabezpieczeń przed uruchomieniem przez dzieci, jeżeli w modelu zapalniczki wprowadzone zostaną zmiany, które mogą niekorzystnie wpłynąć na spełnienie przez ten model wymagań określonych w niniejszej decyzji.

2. Po upływie dziesięciu miesięcy od dnia notyfikacji niniejszej decyzji państwa członkowskie zobowiązują dystrybutorów do przechowywania i niezwłocznego przedstawienia właściwym organom, na ich żądanie, dokumentacji potrzebnej do określenia wszystkich dostawców zapalniczek wprowadzanych przez nich na rynek w celu zapewnienia ustalenia producenta zapalniczek w całym łańcuchu dystrybucji.

3. Zapalniczki, których producenci i dystrybutorzy nie przedstawią dokumentacji określonej w ust. 1 i 2 w terminie wyznaczonym przez właściwe organy, będą wycofywane z rynku.

Artykuł 4

1. Sprawozdania z badań zabezpieczeń przed uruchomieniem przez dzieci, o których mowa w art. 3, zawierają w szczególności:

- a) nazwę, adres i główną siedzibę producenta, bez względu na miejsce prowadzenia działalności, oraz importera, jeśli zapalniczki są importowane;
- b) pełny opis zapalniczki, w szczególności jej rozmiar, kształt, wagę, rodzaj paliwa, pojemność zbiorniczka, opis mechanizmu zapłonowego, opis rodzaju zabezpieczeń przed uruchomieniem przez dzieci, opis konstrukcji, opis rozwiązań technicznych oraz innych cech, które sprawiają, że zapalniczka taka jest zabezpieczona przed uruchomieniem przez dzieci, zgodnie z definicjami i wymaganiami ustanowionymi w niniejszej decyzji. Obejmuje to w szczególności szczegółowy opis wszystkich wymiarów, siły potrzebnej do uruchomienia lub innych cech, które mogłyby mieć wpływ na zabezpieczenie zapalniczki przed uruchomieniem przez dzieci, w tym progi tolerancji określone przez producenta w odniesieniu do każdej cechy;
- c) szczegółowy opis badań oraz uzyskanych wyników, czas i miejsce przeprowadzenia badań, informacje na temat jednostki badawczej, która je przeprowadziła, oraz szczegóły dotyczące kwalifikacji i kompetencji tej jednostki w zakresie przeprowadzania przedmiotowych badań;
- d) określenie miejsca, w którym zapalniczki są produkowane lub zostały wyprodukowane;
- e) określenie miejsca przechowywania dokumentacji wymaganej na podstawie niniejszej decyzji;
- f) numery akredytacji lub oznaczenie urzędowego uznania jednostki badawczej.

2. Sprawozdania z badań zabezpieczeń przed uruchomieniem przez dzieci, o których mowa w art. 3, są sporządzane przez:

- a) jednostki badawcze akredytowane jako spełniające wymagania ustanowione w normie EN ISO/IEC 17025:2005 „Ogólne wymagania dotyczące kompetencji laboratoriów badawczych i wzorcujących” przez członka Współpracy Międzynarodowej w zakresie Akredytacji Laboratoriów (ILAC) do przeprowadzania badań zabezpieczeń zapalniczek przed uruchomieniem przez dzieci, albo w inny sposób uznane do tego celu przez właściwy organ państwa członkowskiego;
- b) jednostki badawcze, których sprawozdania z badań zabezpieczeń przed uruchomieniem przez dzieci są akceptowane przez jedno z państw, w których obowiązują wymagania dotyczące zabezpieczenia zapalniczek równoważne wymaganiom ustanowionym w niniejszej decyzji.

W celach informacyjnych Komisja opublikuje i w miarę potrzeb będzie aktualizować wykaz jednostek, o których mowa w lit. a) i b).

Artykuł 5

Nie stosuje się zakazu, o którym mowa w art. 13 ust. 3 dyrektywy 2001/95/WE.

Artykuł 6

1. Państwa członkowskie przyjmują konieczne środki w celu zapewnienia zgodności z niniejszą decyzją w ciągu czterech miesięcy od dnia notyfikacji niniejszej decyzji i podają je do publicznej wiadomości. Państwa członkowskie niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

2. Niniejszą decyzję stosuje się przez dwanaście miesięcy od dnia jej notyfikacji.

3. Na podstawie zdobytych doświadczeń oraz postępów zmierzających do opracowania trwałego środka, Komisja przyjmuje decyzję o przedłużeniu obowiązywania niniejszej decyzji o dodatkowe okresy i o konieczności wprowadzenia w niej zmian, w szczególności w art. 1 ust. 1 i 3 oraz art. 4, oraz czy zawieszenie, o którym mowa w art. 5, powinno zostać zniesione. W szczególności Komisja decyduje, czy w przypadku art. 1 ust. 3 można uznać za równoważne z wymaganiami zabezpieczenia przed uruchomieniem przez dzieci ustanowionymi w niniejszej decyzji inne międzynarodowe normy lub krajowe normy lub przepisy, lub inne specyfikacje techniczne, zwłaszcza specyfikacje dotyczące alternatywnych metod lub kryteriów służących określeniu zabezpieczenia zapalniczek przed uruchomieniem przez dzieci. Decyzje, o których mowa w niniejszym ustępie, przyjmowane są zgodnie z art. 15 ust. 2 dyrektywy 2001/95/WE.

4. W ramach działań, o których mowa w art. 10 dyrektywy 2001/95/WE w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów, przed terminem wdrożenia niniejszej decyzji przez państwa członkowskie Komisja ustanowi wytyczne w celu ułatwienia praktycznego stosowania niniejszej decyzji.

Artykuł 7

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 11 maja 2006 r.

W imieniu Komisji
Markos KYPRIANOU
Członek Komisji